Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 355 18. november, 2016] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

Træt af højrefløjen?

ORGANISÉR MODSTAND

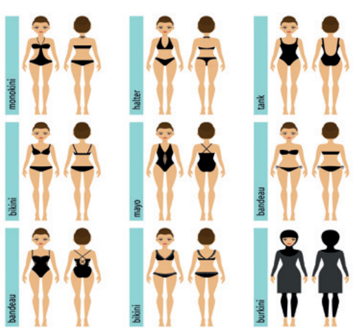
Foto: Mette Kramer Kristensen

FATTIGDOM

Regeringens nye brutale reformer – integrationsydelse og kontanthjælpsloft – sender tusinder ud i ekstrem fattigdom.

Læs side 8-9

AARHUS KVINDESVØMNING

Kvinder i Aarhus protesterer mod byrådets racistiske beslutning om at lukke kvindesvømningen i Gellerupbadet.

Læs side 13

VALG I USA

Donald Trump er ny præsident i USA – men resultatet er i høj grad udtryk for fravalg af Clinton snarere end for tilvalg af Trump. Hvilke konklusioner kan vi drage af valget? Og hvordan skal vi handle?

Leder side 3 + side 4-5

Flere af disse korte artikler stammer fra Socialistisk Arbejderavis' facebook-side. Den opdateres som regel dagligt eller flere gange om dagen med nyheder og spydige kommentarer til magthaveres og reformisters tåbeligheder eller inspirerende nyheder om modstand og kamp i Danmark og internationalt.
Like siden på facebook.com/SocialistiskArbejderAvis

Gradbøjning af demokratiet?

Social- og Indenrigsministeriet har afvist over 20.000 vælgererklæringer fra Nationalpartiet som forældede og dermed ugyldige. Partiet har nu kun omkring 5000 gyldige vælgererklæringer - og mangler altså cirka 15.000 for at kunne stille op til folketingsvalg.

Men erklæringerne er kun forældede fordi ministeriets behandling af dem er blevet forsinket gang på gang pga. fejl i IT systemer og andre fejl fra ministeriets side.

Disse fejl forhindrer eller besværliggør nu at Nationalpartiet - som har givet et modspil til hele den nationalistiske debat om "danskhed" - kan stille op til Folketingsvalg.

"Jeg troede ikke mine egne øjne. Det er ene og alene på grund af ministeriets fejl, mangler og forsinkelser, at vores vælgererklæringer er udløbet dag for dag... Vi vil ikke acceptere det og agter at gå videre med sagen", siger Kashif Ahmad, Nationalpartiets formand. Han siger også at de vil samle underskrifterne ind igen om nødvendigt.

Flere afsløringer i Tibetsagen

Da Kinas præsident Hu Jintao i 2012 var på besøg i Danmark tog politiet et tibetansk flag fra aktivister, og kørte blå politibusser ind foran en demonstration så den ikke kunne ses fra Hu Jintaos kortege.

Sagen - som bliver undersøgt af en kommission fordi politiet overskred deres beføjelser - har bragt centrale personer inden for politiet i mediernes søgelys.

Senest viser det sig at ordren til at tage det tibetanske flag fra aktivisterne kom fra højeste sted - politiets operative chef, Claus Hjelm Olsen, havde beordret at eventuelle tibetanske flag skulle konfiskeres.

Flere menige betjente ønskede ikke at efterkomme ordren - som dog alligevel blev gennemtvunget.

Desuden har politiet over politiradioen rapporteret at "to små piger" havde tegnet noget på vejen med kridt nær det hotel hvor Hu Jintao skulle bo. Der stod FRIHED - det budskab havde politibetjente dog skyllet væk med vand før præsidenten ankom lød meldingen over politiradioen(!)

Efter Trump: sammenhold mod racisme

Trumps sejr har givet selvtillid til racistiske enkeltpersoner og grupper i og uden for USA.

På vej til skole blev Natasha Nkhema fra USA antastet af en mand som skubbede hende ned af fortovet og sagde at hun ikke måtte gå på fortovet fordi hun var sort. "I'm just trying to make America great again" sagde han bagefter med henvisning til Donald Trumps slogan.

Da Natashas medstuderende fra Baylor Universitet hørte om sagen besluttede 300 af dem sig for at følge hende i skole så hun kunne gå sikkert på fortovet.

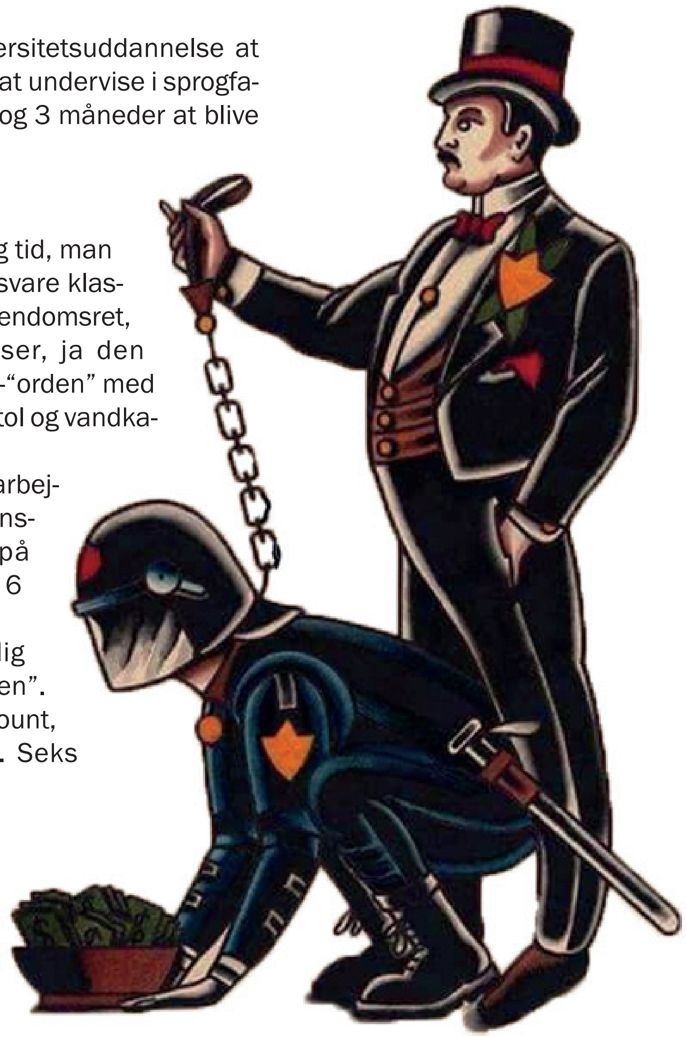
Vores sammenhold er langt stærkere end racisterne - vi vil ikke lade os splitte!

#IWalkWithNatasha

Lov og orden

Det kræver 6 års universitetsuddannelse at blive læge, og 5,5 år for at undervise i sprogfaget tysk. Det tager 2 år og 3 måneder at blive tarmrenser.

Fredelige fag.
Men ved du så hvor lang tid, man skal stå i lære for at forsvare klassesamfundets private ejendomsret, nationalstatens grænser, ja den kapitalistiske samfunds-"orden" med knippel, peberspray, pistol og vandkanon? To år.
Men regeringen og DF arbejder lige nu under finanslovsforhandlingerne på at få læretiden ned til 6 måneder.
De borgerlige vil nemlig have mere "lov og orden".
Men det skal være discount, for der skal jo spares. Seks måneder. Betryggende?

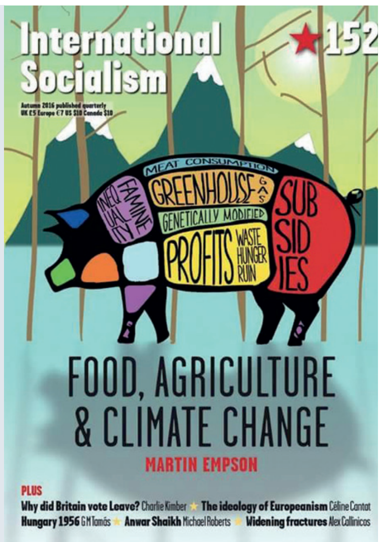
International Socialism 152

International Socialism er det teoretiske tidsskrift for vores britiske søsterorganisation, Socialist Workers Party.

I det nye nummer analyserer Martin Empson sammenhængen mellem klimakrise og landbrug. Han kritiserer, at ansvaret for at afværge krisen bliver lagt over på individers forbrugsvaner, og taler for nødvendigheden af kollektive løsninger.

Desuden er der artikler om Brexit, hvor Charlie Kimber analyserer grundene til at valget gik som det gjorde, og Alex Callinicos ser på valget i en bredere international sammenhæng. Martin Upchurch diskuterer om vore dages avancerede teknologi har gjort Marx' teorier forældede. Og meget mere.

Artiklerne kan læses på isj.org.uk, og tidsskriftet kan købes hos Forlaget Modstand på modstand.org for 70 kr.

Mur af sammenhold Mexicanske og amerikanske fodbold-landsholdsspillere i fælles manifestation oven på Trumps valgsejr.
I stedet for at få taget billeder separat som sædvanligt, stillede de to hold sig op sammen og dannede hvad der er blevet fortolket som en "mur af sammenhold".
Dette som et modsvar på kommende præsident Donald Trumps planer om at bygge en mur mellem Mexico og USA.

Det mener vi

1930’erne i slow-motion

Efter Trumps valgsejr har der været mange henvisninger til 1930’erne i den offentlige debat og på de sociale medier. Der tales om fascisme og højrefløjens fremgang som en næsten uimodståelig kraft.

Grunden er ikke svær at forstå. I Europa har racistiske højre-populistiske (og endda egentligt fascistiske partier) haft fremgang i flere år.

I de kommende måneder vil en række valg formentlig give nogle af dem endnu mere fremgang: I december er der omvalg i Østrig mellem en “grøn” og en fascistisk præsident-kandidat (se side 5).

Geert Wilders’ “Frihedsparti” i Holland og det fremmedfjendske AfD, Alternative für Deutschland, i Tyskland står begge til fremgang ved valg i 2017.

I Frankrig står Marine le Pen, leder af det franske fascistparti, i *alle* meningsmålinger til at gå videre til anden runde ved præsidentvalget i april. Osv.

Ikke underligt at folk begynder at drage historiske paralleller.

30’erne og i dag: Ligheder og forskelle

Som i 30’erne har vi i dag en dyb økonomisk krise, som ikke har nogen løsning i sigte. Krisen og krisepolitikken har kastet millioner ud i fattigdom.

Som i 30’erne oplever millioner, at det politiske system kun tjener kapitalens og de riges interesser.

Som i 30’erne er den politiske midte i en dyb krise. Det fører til politisk polarisering – fremgang for såvel radikale højrepartier og radikale venstrepartier.

Men: Vi er stadig langt fra de 40 pct.s arbejdsløshed i Tyskland eller 20-30 pct. i USA – de to største økonomier på den tid.

Årsagen er især staternes langt større rolle i økonomien i dag. USA og EU kunne efter 2007-8 organisere en enorm redningsaktion (med vores penge), der reddede bankerne og holdt økonomien i gang.

De har stadig enorme problemer. Men krisen udvikler sig langt langsommere.

Det er *30’erne i slow-motion:* Den samme grundlæggende krise og de samme grundlæggende modsætninger, men i et betydeligt langsommere tempo.

Nej til panik og afmagt, ja til at forstå og organisere

Men også i slow-motion film skrider handlingen fremad. Tiden er ikke til naive drømme om en tilbagevending til velfærdsstaten, men til refleksion, organisering og modstand.

Tiden er heller ikke til lige så naive håb om, at den politiske midte vil være en garant mod den yderste højrefløj. Det var den ikke i 30’erne, og det amerikanske valg har bøjet i neon, at den heller ikke er det i dag.

Problemet er langt fra kun højrefløjens fremgang, men i lige så høj grad den politiske midtes følgagtighed over for den (se side 6).

Vores styrke og svagheder

Tiden er derimod til nøgtern refleksion over styrke og svagheder på vores side – og hos vore modstandere.

Vores styrke er først og fremmest, at vi er de mange – kapitalistklassen og deres lakajer er de få. Arbejderklassen er i dag langt større end i 30’erne, i Europa, i USA og ikke mindst globalt.

Dernæst har vore modstandere mange svagheder: Deres system fungerer ikke. De er utroværdige. Og der er mange, der kan se det.

Til gengæld er der svagheder på vores side: Arbejderklassens organisationer bliver ledet af folk, der ikke vil røre en finger for at organisere deres medlemmer til kamp mod krisepolitik og racisme.

Og værre: De reformistiske arbejderpartier af S- SF-typen har kapituleret til “den nødvendige politik”. Og oftest også til racisme og muslim-hetz.

Venstrefløjens svigt er, at den har taget udgangspunkt i vores svagheder frem for i vores styrke. Og det er et meget dårligt udgangspunkt at organisere modstand og opbygge et alternativ ud fra.

Udfordringen i den kommende tid er påtrængende: At opbygge en venstrefløj, der går forrest i kampene mod forringelser og racisme – og samtidig begynder at levere reelle svar til de mange, der er trætte af højrefløjen, deres racisme og deres nedskæringer.

Vi vil i de næste numre af Socialistisk Arbejderavis have en mere grundig dækning af 1930’erne – krisen, de politiske kampe, fascismens eksplosive fremvækst og sammenligninger med i dag.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, Postboks 533 2200 København N KONTO Nr.: 5342-0357669
MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1700 stk.
ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen Red. afsluttet den 15. november 2016 ISSN 1600-2687

Løkkes Tyve25-plan er borte med blæsten

Berlingske Tidende har nomineret Lars Løkke til titlen “Årets dansker”. Her overgår virkeligheden satiren.

Af Bo Nielsen

Med kaos i Blå Blok og truslen om et valg, som Løkke ifølge meningsmålingerne ville tabe stort, har statsministeren suspenderet den 10-årsplan, som skulle finansieres af enorme angreb på arbejdere, unge og arbejdsløse.

Intet er sket, siden planen blev fremlagt.

Bortset fra Liberal Alliances løfte om at vælte regeringen, hvis ikke de rige med over en million om året får en fem procentpoints skattelettelse.

Og bortset fra DF’s nedsmeltning i meningsmålingerne efter afsløringerne af Morten Messerschmidts svindel med offentlige midler.

Alvoren er fattet på Venstre-organet Berlingske Tidendes redaktion.

Her spørges læserne: “Hvem har haft de største ambitioner – ambitioner om at forandre mest til gavn for flest og været i stand til at gennemføre det ved egen eller andres kraft?”

Løkke er nomineret. I ramme alvor!

Tyveri

“Vi justerer mange ting på en gang, vi strammer alle bardunerne på en gang, så teltet står stærkere og kan modstå regn og storm,” sagde statsministeren, da han i august fremlagde regeringens 2025-plan.

Regeringens egen krisepolitik er i sig selv en regulær storm, som vil udrette omfattende skader.

Der skal stjæles 20 procent af de studerendes SU i forbindelse med en omlægning af SU-systemet, som skal omfordeles til “andre dele” af planen. Rent generationstyveri.

Løkke ‘strammer’ ikke teltets barduner. Han stjæler dem.

Den såkaldte reform af kontanthjælpen skal, ifølge regeringens nyliberale ortodoksi, “motivere” folk til at arbejde. Som om arbejdsløshed er noget selvvalgt.

Værsgo at slås om underbetalte skodjobs, hvor lønnen trykkes til gavn for profitten i toppen.

I tråd med Løkkes billedsprog udtaler Rådet For Socialt Udsattes formand, Jann Sjursen, at “vandet stiger omkring anklerne” på de udsatte.

Rådet kalder det samtidig “vildt” og “ude af proportioner”, at 2025-planen indeholder en fordobling af straffen for tiggeri – det skal koste 14 dages ubetinget fængsel i førstegangstilfælde.

Løkkes nederlag

Billedet af velfærdssamfundet som et telt i møgvejr er et interessant valg af symbolik for en regering, der sender nyankomne flygtninge i netop teltlejre i sne og sjap, og gør et stort nummer ud af, at det skam er bevidst chikane.

Nu er turen nået til de ‘hvide’ – men ikke de rige. Aldrig de rige. De sidder trygt derhjemme foran deres pejs og hører stormregnen tromme mod panoramavinduernes ruder.

Men Løkkes eget prestigeprojekt som nationens store kapitalistiske planøkonom er fordampet.

Den altoverskyggende opgave for regeringen bliver nu at få en finanslovsaftale på plads inden nytår.

Med jammerlige meningsmålinger, med LA’s ultraliberalistiske krav, samt et DF, der simpelthen ikke tåler et valg, er det Løkke og det blåsorte flertal, der pludselig befinder sig midt i et uvejr.

Her i avisen har vi længe agiteret for at gøre landet uregerligt for, og vælte, Løkke. Det gør vi stadig – imens vi tillader os en lille smule skadefryd.

TRUMP VANDT I RUSTBÆLTET

Det, der ændrede sig og gjorde forskellen mellem 2008/12 og 2016 var, at Trump vandt en række centrale 'sving-stater' – Florida, North Carolina, Ohio og som det afgørende: Wisconsin, Michigan og Pennsylvania.

Af John Molyneux, foto: IoSonoUnaFotoCamera / flickr.com

De sidste tre blev vundet af Obama, har "normalt" stemt demokratisk, og blev af Clinton-kampagnen betragtet som deres "garanti" mod enhver form for Trump-bølge.

Den "garanti" blev brudt, og det var afgørende. Hvis Clinton havde beholdt dem, ville hun nu være på vej til Det Hvide Hus.

Hvorfor skete det?

Disse stater, med undtagelse af Florida og North Carolina er en del af det, der er kendt som "Rustbæltet". Det henviser til deres dramatiske økonomiske tilbagegang og bymæssige forfald på grund af sammenbruddet i industriproduktionen – tænk på bilproduktion i Detroit eller stål i Pittsburg – siden 1980'erne.

Disse områder er blevet økonomiske og sociale ødemarker, og de mennesker, der bor i dem, især de hvide i arbejderklassen, føler sig aldeles forladt og bittert vrede, og mange af dem – på ingen måde alle, men nok – stemte for Trump.

Ud fra hvem, der kunne forholde sig til disse mennesker, var Hillary Clinton noget nær den værste kandidat, Demokraterne kunne have stillet op.

De følte sig i forvejen svært svigtet af Obama, hvis 'håb' aldrig materialiserede sig, og her var der så Clinton, den rige og magtfulde karrierepolitiker par excellence, støttet af Wall Street og Washington, som i alt væsentligt blot tilbød mere af det samme.

Trump så sin chance og målrettede den behændigt, med fokus på at bringe arbejdspladser tilbage og "gøre USA stort igen", som for mange af disse vælgere netop betød igen at gøre det til et økonomisk kraftcenter og skaffe arbejdspladser tilbage.

I *New York Times'* exit poll (meningsmåling ved valgstederne) var én af de tydeligste sammenhænge, at de, der mente, at økonomien havde det fremragende eller godt, stemte for Clinton (86 pct. og 76 pct.), og de, der mente, at den havde det dårligt, stemte for Trump (79 pct.).

Bernie Sanders med sine angreb på Wall Street, på ulighed og på de 1 pct., og hans opfordring til en "politisk revolution" ville have haft en chance hos disse mennesker. Clinton havde det ikke, og mange af dem, der ikke stemte Trump, ville simpelthen ikke stemme for hende.

Clinton samlede 10 millioner færre stemmer end Obama i 2008 og 6 millioner mindre end ham i 2012. Naturligvis var ledelsen i det demokratiske parti ligeglade med dette. De ønskede en "sikker", dvs. helt pro-kapitalistisk Hillary Clinton i stedet for en "farlig" socialist, Sanders, for enhver pris.

Racisme og kvindehad

Hvordan passer Trumps åbenlyse racisme og kvindehad ind i dette, og hvordan forholder det sig til racismen og kvindehadet i arbejderklassen? Spørgsmålet er kompliceret, men vigtigt.

Det første, der skal siges, er, at socialister bekæmper racisme og sexisme indædt og som et principielt spørgsmål. Ikke kun fordi denne intolerance, snæversyn og undertrykkelse skader farvede mennesker og kvinder, men også fordi de er mekanismer, der skal få folk i arbejderklassen til at støtte modbydelige reaktionære som Donald Trump, der er fuldstændig imod deres egne virkelige interesser.

Ved dette valg stemte sorte, der i Trump så en åben racist, (de, der faktisk stemte) overvældende for Clinton med 88 mod 8 pct., og spansktalende stemte for Clinton med 65 mod 29 pct. (Der er en forskel her, på grund af at ex-cubanere stemte republikansk.) Og dette forklarer forresten, hvorfor de fleste af dem med en indtægt under 30.000 dollars stemte på Clinton, fordi de fattige i uforholdsmæssig høj grad er sorte og spansktalende.

Men det er ubestrideligt, at der blandt den hvide arbejderklasse i disse forfaldende områder var en sårbarhed i forhold til at blive påvirket af racisme og sexisme kombineret med (falsk) økonomisk populisme og (falsk) anti-establishment retorik, som var nøjagtigt, hvad Trump tilbød.

Psykologien i dette er ikke svært at regne ud. På den ene side vil nogle arbejdere, der er bitre og vrede sige til sig selv: Det er rigtigt, at denne Trump er racistisk og sexistisk, men pyt, i det mindste vil han måske gøre noget for os, som er mere end nogen anden vil.

På den anden side vil nogen – igen, ikke alle – falde for argumentet om, at årsagen til, at vi er forarmede, er på grund af indvandrerne/de sorte/udlændingene osv., og at det, vi har brug for, er en rigtig 'stærk mand' til at stå op imod dem, og disse 'liberale eliter'.

Det er sådan, racisme og sexisme fungerer i arbejderklassen, og det er uhyre mere magtfuldt, når der ikke er nogen seriøs udfordring mod fattigdom og udbytning fra venstre – som det var tilfældet ved dette valg.

Men dette fænomen er naturligvis på ingen måde begrænset til USA. Tilsvarende processer spillede klart en rolle i den britiske afstemning om Brexit og spiller en rolle i store dele af Europa.

Racisme og klasse

Racisme og sexisme er ikke mindre udbredt i overklassen og middelklassen end i arbejderklassen – tværtimod – men der er forskel på, hvordan det fungerer.

For det første udtrykkes det oftere mere "høfligt" i højere cirkler (i hvert fald i offentligheden), mens arbejderklassens tale er "grovere".

For det andet får racisme og sexisme ikke overklassen til at stemme eller handle imod deres egne klasseinteresser, som det sker med arbejderklassen. De bruger det snarere til at fremme deres interesser.

For det tredje, er der en del af den liberale intelligentsia med et relativt komfortabelt liv, for hvem racisme og sexisme og homofobi osv. omtales som absolutte principper for den højeste orden, jeg understreger *omtales* som, men som er ret uinteresseret i spørgsmål om udbytning eller klasse-ulighed.

Denne foragt var tydelig i Clintons "fortalelse", hvor hun beskrev Trump-vælgere som "jammerlige". Og den samme holdning var der i Storbritannien, da dele af venstrefløjen ikke fattede den den folkelige vrede, i områder svarende til Rustbæltet, der lå bag Brexit-stemmerne.

Folk i arbejderklassen kan ikke se verden på denne måde. For dem er økonomiske spørgsmål en dag-til-dag nødvendighed.

I det omfang de bliver trukket ind i kamp og kommer i kontakt med og bliver påvirket af socialistiske ideer, kan og vil folk i arbejderklassen komme til at se, at de har brug for sammenhold – mellem sorte og hvide, mænd og kvinder, folk med forskellig seksualitet osv. – og at fordomme kun tjener til at splitte dem.

Men i fraværet af kollektive kampe og socialistiske ideer – og i USA har disse ting stort set været fraværende i mange arbejder-samfund – er faren for populistisk snæversyn meget reel, og enhver tilbøjelighed til at ignorere eller 'irettesætte' den 'hvide' arbejderklasse må således afvises, fordi det overlader banen til den yderste højrefløj.

Dette er grunden til, at Sanders' nederlag og hans egen opbakning til Clinton var så ødelæggende, og til at spørgsmålet om politik, om en venstre-udfordring til systemet, er så afgørende.

John Molyneux er ledende medlem af det irske Socialist Workers Party.

Artiklen er en kraftigt forkortet udgave af en opsamling på valget. Hele opsamlingen kan læses på socialister.dk/avis/visartikel.asp?art=35456

Clinton tabte mere end Trump vandt

Præsidentvalget i USA var i langt højere grad et fravalg af Clinton end et tilvalg af Trump.

Af Jørn Andersen foto: Ted Eytan, flickr.com

Mange er med rette forfærdede over, at en politiker, der førte en så beskidt kampagne fuld af racisme, islamofobi, kvindehad, snæversyn og fornærmelser af enhver art, skulle ende i Det hvide Hus.

Det er både rystende og skræmmende for kvinder, for farvede, for mindretal af enhver slags, overalt. Hans valgsejr har opmuntret racister og fascister på den yderste højrefløj fra Ku Klux Klan til Marine Le Pen og Front National.

Men Trump har ikke fået et racistisk mandat fra flertallet af vælgerne. Det var i langt højere grad et fravalg af Clinton end et tilvalg af Trump.

Fx vandt Trump ca. 400.000 hvide mandlige vælgere i f.t. Romney i 2012. Men Clinton tabte 1,7 millioner hvide mandlige vælgere i f.t. Obama i 2012 – over 4 gange så mange.

Trump vandt nogle få tusinde sorte kvinders stemmer i f.t. 2012. Men Clinton tabte ca. 1,4 millioner sorte kvinders stemmer i f.t. Obama i 2012 – næsten lige så mange som de hvide mandlige stemmer, hun har tabt.

Clinton tabte også stemmer blandt spansktalende kvinder og mænd, blandt sorte mænd og selv blandt hvide kvinder.

I alle disse grupper vandt Trump langt mindre, end Clinton tabte. Blandt hvide kvinder tabte Trump over 2 millioner stemmer.

Den talmæssige forklaring er, at endnu færre end sædvanligt stemte: Kun lidt over halvdelen stemte, og kun ca. 22 pct. af amerikanere i den stemmeberettigede alder stemte på Trump.

Selv i procent vandt Trump kun en smule i f.t. Romney i 2012: Romney 47,2 pct., Trump 47,5 pct.

Clinton: Wall Streets og Washingtons kandidat

Trump og Clinton fik stort set lige mange stemmer blandt folk med en årsindtægt over 100.000 dollars (ca. 660.000 kr.), dvs. overklassen og den højere middelklasse.

Men blandt "magtens mænd" var Clinton klart favoritten.

"Center for Responsive Politics" har nogle tal om erhvervslivets støtte til Clinton og Trump. Clinton slog Trump i hver eneste sektor. Men to sektorer havde en ekstrem forskel:

Værdipapir- og investeringsbranchen (dvs. Wall Street i modsætning til kommercielle banker) donerede 78 millioner $ til Clinton mod 737.000 $ til Trump – et forhold på 100 til 1.

I hedgefond-branchen var forskellen endnu større: 56,6 millioner $ gik til Clinton mod 242.995 $ til Trump. Det er 200 til 1.

Hvad betyder det?

Det betyder, at man ikke kan tolke valget på den måde, som nogle kommentatorer gør: At de fleste amerikanske arbejdere er blevet kvindefjendske racister.

Der er i langt højere grad tale om, at mange af dem, der stemte for "Hope" og "Change" i 2008 og 2012, ikke har fået det. Og de har ikke troet på, at Clinton repræsenterede dem. Så de er blevet hjemme. (Se artiklen "Trump vandt i Rustbæltet".)

Clinton fik ganske vist en del flere stemmer end Trump blandt arbejdere med under 30.000 $ (ca. 200.000 kr.) i årsindtægt. Men det var markant færre end Obama i 2008 og 2012: I nettotal svingede 16 pct. af dem fra Obama i 2012 til Trump i 2016 (men som nævnt, i høj grad fordi mange ikke stemte).

Valget viste, at der ikke var noget alternativ for langt de fleste arbejdere – mænd, kvinder, sorte, spansk-talende osv. Blandt dem, der stemte, var det kun blandt højtlønnede arbejdere og de rige, Clinton holdt skansen.

Hovedansvaret for, at vi har fået Trump i Det Hvide Hus, ligger således hos Clinton selv og ledelsen i det Demokratiske parti.

Fra dag ét modarbejdede de Bernie Sanders' kampagne, som var den eneste, der ville kunne mobilisere de mange, der havde fået nok af business-as-usual og den stigende ulighed og fattigdom.

Modstand + et politisk alternativ

For venstrefløjen (i og uden for USA) er der nogle vigtige konklusioner.

1. Trumps sejr er et udtryk for et system i krise, både økonomisk og politisk. 35 års nyliberalisme og en "politisk klasse", der har fjernet sig mere og mere fra deres vælgere, betyder, at færre end tidligere tror på systemet.

2. Mistilliden til systemet kan gå både til højre og til venstre. De, der talte for "mere af det samme", har mistet troværdighed, og det gav plads for Trumps reaktionære dagsordener.

3. Troen på, at partier som det korrupte Demokratiske parti vil gøre en positiv forskel, er en hindring for at opbygge et venstrealternativ, som kan begynde at give svar til de mange, der for længst har opgivet den tro.

4. Venstrefløjen, i og uden for USA, må gøre to ting samtidig: Kaste sig endnu mere energisk ud i kampen mod forringelser, racisme, krige og klimaforandringer – og diskutere med dem, vi slås sammen med, hvordan vi kan opbygge en venstrefløj, der kan blive et politisk kamp-alternativ for mere end et lille mindretal.

Se også lederen side 3.

Modstand mod Trump

Allerede kort efter valget var der demonstrationer mod Trump i mange byer. De første dage kunne de tælles i hundreder og op til et par tusinde. Senere blev det fx til 10.000 i Los Angeles og 50.000 i New York.

Af Jørn Andersen,

Parolerne var fx #NotMyPresident og "we reject the president-elect". De fleste af demonstranterne var unge, der ikke havde demonstreret før. I skrivende stund (15. nov.) er det umuligt at sige, om protesterne vil fortsætte og vokse.

Men der er et potentiale, der er bygget op over flere år – fra Occupy til Black Lives Matter, fra de strejkende, der vandt over Verizon til de mange, der har protesteret mod klimaforandring.

Fra bekymring til modstand

Der er mange ting, man kan og bør være bekymret over. Trump siger, han straks vil deportere eller fængsle 3 millioner indvandrere. Det er en halv million mere, end Obama har deporteret i de første 7 år af hans præsidentperiode.

Om det er muligt for ham er svært at vide. Det afgørende er, om det fører til mere racisme, eller om det fører til mere protest?

Men én ting er sikkert: Trumps valgløfter til de kriseramte lokalsamfund, hvor en del har stemt på ham, er ikke ret meget værd.

Hvad der sker, når disse mennesker opdager, at han ikke kan eller vil levere varen er uforudsigeligt.

Vores bedste håb er, at der er socialister til stede, som ikke bliver lammet af afmagt, men i stedet organiserer vreden – uanset om den kommer fra folk, der har stemt på Clinton eller Trump, eller ikke har stemt.

Østrig: Protester mod racisme og fascistisk præsidentkandidat

Den 4. december er der valg i Østrig. Der er risiko for at det fascistiske Frihedspartiet, FPÖ, løber af med sejren.

Af Marilen Lorenz

Østrig risikerer at få en fascist og racist til præsident. FPÖs kandidat Norbert Hofer kommer fra det nynazistiske miljø. Som andre FPÖ-medlemmer bar Hofer blå kornblomster til sin indvielse i parlamentet – et emblem for de illegale nazister i 1930'erne og et symbol på antisemitisme.

FPÖ er i sin kerne et fascistisk parti, men de gemmer deres sande hensigter bag en liberal-demokratisk maske.

Regeringen svarer på FPÖ's vækst ved at give efter for deres krav og føre en racistisk asylpolitik.

Denne udvikling er chokerende og gør tusinder af mennesker vrede. Sidste år var en million mennesker aktive i flygtningehjælp ved den østrigske grænse og togstationer. Et år senere vokser bevægelsen igen. Lige nu vækker forsøg på at deportere hundredvis af flygtninge til Kroatien massiv vrede overalt i Østrig.

Min organisation i Østrig (Neue Linkswende) indkalder til den første F*CK Hofer protest 3. december. Og sammen med en platform på 150 organisationer forbereder vi en masseprotest for at sige #LadDemBlive den 26. november.

Dette er en forkortet udgave af en artikel som kan læses på socialister.dk

Er Dansk Folkeparti vores største problem?

DF udspyede racistiske giftigheder længe før Donald Trump. Men i dag er DF's politik – og retorik – overtaget af den politiske midte.

Af Bo Nielsen

"Danmark er et lille land, og vi vil ikke forstyrres. Danmark er ikke et naturligt sted for muslimer."

"Der er kun én civilisation, og det er vores."

"Bistandsloven er passé, fordi den passede til en dansk familietradition og arbejdsmoral og ikke til muslimer for hvem, det er hæderligt at blive forsørget af andre, mens konen føder en masse børn."

Sagt af tidligere DF-formand Pia Kjærsgaard, som har domstolens ord for, at man må kalde hende racist.

I dag er hun formand for Folketinget.

Den borgerlige anstændighed, der fordampede

DF og partiets fremmedhad blev i mange år opfattet som dybt ekstreme, og Nyrups 'stueren'-bemærkning fra 1999 er fortsat med at klæbe til partiet.

Den konservative Peter Norsk forsvarede i 2010 Nyrups synspunkt: "Man kunne også sige, at nazisterne ikke var stuerene, selv om de fik 48 procent af stemmerne. Dansk Folkeparti er en større trussel mod frihedsrettighederne end islamisterne".

Jørgen Poulsen sagde på Ny (nu Liberal) Alliances landsmøde i 2008 om DF, at "partiets metoder er sammenlignelige med dem, som blev anvendt mod jøderne i trediverne Tyskland."

Mange andre borgerlige og centrum-politikere har gennem årene ligeledes rettet skarpe angreb mod DF.

Den radikaliserede midte

Men i takt med, at borgerlige mindretalsregeringer måtte regere på DF's støtte, og Folketinget sendte Danmark ud i en stribe krige mod muslimske lande fra 2001, blev DF af opportunistiske grunde gjort renlige.

DF mener ganske vist det samme som for 20 år siden. Men resten af det politiske landskab fra K til SF er gået til angreb på immigranter og muslimer.

Blot tre socialdemokrater trodsede i januar 2016 partilinjen og stemte imod den mest vidtgående pakke af stramninger af asylpolitikken nogensinde. Ifølge Venstres politiske ordfører gik L87 "helt til kanten af konventionerne".

Da den socialdemokratiske integrationsordfører Dan Jørgensen forsvarede sit partis støtte med det evindelige reformistiske begreb "nødvendighed", sagde han samtidig, at flere af L87's del-forslag dog nok vil skade integrationen.

Men ellers har integrationsminister Inger Støjberg arbejdsro til at lede landet videre ud på nye racistiske overdrev.

Ville nogen ved en blindtest kunne høre forskel på hende og DF?

Danske Trump-politikere

Inden Donald Trumps præsidentvalgsejr 8. november hed det i pressen, at ingen andre på Christiansborg end den racismedømte Kenneth Berth Kristensen fra DF, havde villet udtrykke støtte til den republikanske kandidat.

Dét siger dog en del mere om deres støtte til nyliberalisme og amerikansk imperialisme, end det siger om Trumps racisme.

Trump vil bygge en mur mod immigrantarbejdere fra syd. Danmark har lukket landets grænser.

Såvel Venstre som Socialdemokratiet støtter varmt et Fort Europa, der tvinger flygtninge ud på livsfarlige rejser over Middelhavet, og internerer resten i Erdogans Tyrkiet, hvor menneskerettigheder og demokrati dagligt får værre vilkår.

Apropos menneskerettigheder vil regeringen oprette en "taskforce", der skal bekæmpe Menneskerettighedskonventionens indflydelse. Claus Hjort har givet udtryk for, at han helst ser konventionerne afskaffet.

Socialdemokratiet

Trump dæmoniserer muslimer og flygtninge. Dét har været Venstre-politik længe, og det bliver stadigt sværere at opstøve en uenighed med DF fra det største oppositionsparti.

Mette Frederiksen blev i sin tid kendt for sin kritik af Karen Jespersens fløj: "Hver gang vi træder et skridt til højre, er der andre, der tager to. Vi kan ikke vinde slagsmålet."

I 2016 mener Frederiksen, nu som S-formand, at for mange flygtninge og indvandrere truer den danske velfærd. "Ja, jeg har absolut ændret min holdning, og det står jeg fuldt ud ved," sagde hun i en interviewartikel i Dagbladet Information i januar.

Til kamp mod den ekstreme mainstream

Hvad siger det om midten i dansk politik, at den i det store og hele deler holdninger til immigration og flygtninge med en amerikansk højrepopulistisk præsident, som det meste af verden er rystet over?

Det siger for det første, at når vi snakker om at bekæmpe racismen, skal vi ikke kun rette skytset mod DF, men i lige så høj grad mod de radikaliserede midterpartier og deres politikere.

Og for andet, at det er nødvendigt at opbygge en aktiv bevægelse mod alle de politikere og medier, der beskytter overklassen og angriber folk på bunden. Det er dem, der skaber den frustration og vrede, som DF, Trump og højreekstreme partier overalt vokser på.

DF i krise – Byg modstand

Gennem de seneste uger har forskellige medier afsløret, hvordan DF har brugt penge fra MELD – samlingspartiet for nationalkonservative partier i EU – i strid med EU-reglerne.

Af Sabina Hvass og Anna Wolf

Blandt andet er to af DFs sommergruppemøder blevet præsenteret som MELD-konferencer, hvilket betyder, at der er givet EU-støtte til møderne på flere hundrede tusinde kroner.

Penge fra MELD er også blevet brugt til middage, repræsentation og en julehilsen fra Morten Messerschmidt.

Dansk Folkeparti er i krise, og sådan omtaler partiet endda selv situationen efter afsløringen.

Til EU-parlamentsvalget i 2014 fik DF et historisk godt valgresultat. Det talte bl.a. Rikke Karlsson, der endte med at melde sig ud af DF og blive løsgænger i efteråret 2014.

Den beslutning tog hun på baggrund af sine forgæves forsøg på at få Kristian Thulesen Dahl til at reagere på problemer med at indhente information om regnskaberne i MELD.

Ikke længere usårlige

DF's EU-gruppe er reduceret fra fire til tre, og Morten Messerschmidt har måttet træde tilbage som formand i EU-gruppen.

Men har sagen gjort uopretteligt skade for troværdigheden hos DF's tilhængere?

En Megafon-måling, der blev foretaget ugen efter, at sagen fik medieopmærksomhed, viste at vælgere begyndte at strømme fra DF. Det er partiets første rigtige tilbagegang siden dets dannelse.

Det er godt. Denne krise har vist, at de ikke længere er usårlige. Fortællingen om 'den lille mands parti' klinger hult, når de bliver grebet med bukserne nede i en svindelsag til over en million kr.

Det ligger i forlængelse af deres øvrige politik: De snakker om at beskytte pensionisterne og de svage, men i praksis har de siden 2001 støttet stort set alle de nedskærings-forlig, det har været muligt at deltage i. Både i folketinget og i kommunerne.

Byg modstand

Det er dog også vigtigt at fastholde, at dette ikke bliver DF's store fald i det lange løb.

DF har mistet 4 pct. i meningsmålingerne – en femtedel af deres vælgere. Men den krise på den politiske midte, der har skabt deres fremgang, eksisterer stadig.

Så medmindre der kommer mere organiseret modstand, som kan trække folk væk fra DF, vil deres krise igen blæse over.

Vi skal blive flere, der systematisk råber højt, når DF taler for racisme og stemmer for nedskæringer – især når de går i defensiven for en gangs skyld. Vi skal gøre opmærksom på alle deres fejl, løftebrud og hykleriske, populistiske stunts.

Vi skal bygge den bydende nødvendige modstand mod deres nationalistiske og racistiske dagsorden.

Revolutionær uden for EL – og hva' så?

Gennem de seneste par år har en række medlemmer, ligesom Internationale Socialister, meldt sig ud af EL.

Af Jørn Andersen, foto: Mette Kramer Kristensen

Det drejer sig næppe om flere hundrede, men dog om en pæn flok af gode og mere eller mindre erfarne aktivister. Mange af dem, fordi EL er blevet for venstre-reformistisk, for lidt aktivistisk, eller hvordan det nu er blevet formuleret.

Det stiller meget hurtigt spørgsmålet: Hvad er éns politiske perspektiv så?

Der er jo altid mange gode muligheder for at lave andet aktivistisk arbejde – i sin fagforening eller i nogle af de små netværk, der bekæmper fattiggørelse, ulighed, racisme, den globale opvarmning eller kæmper for international solidaritet, for flygtninges rettigheder osv.

Aktivisme i bevægelser er vigtigt og nødvendigt. Men spørgsmålet står tilbage: Hvad er éns *politiske* perspektiv?

Hvordan får vi opbygget en kraft, der kan stoppe kapitalismens hærgen af os og de næste generationer?

Behov for revolutionært alternativ

Der er mange grunde til, at der er behov for et revolutionært kamp-alternativ, men da dette ikke er en bog, vil jeg opdele dem i to hovedgrunde:

Der er for det første den strategiske: En revolution mod det kapitalistiske system er næppe muligt, uden at der på forhånd er opbygget en seriøs politisk kraft, der kan vinde flertallet væk fra reformistiske – inkl. venstre-reformistiske – kræfter.

Se mere om den del på bagsiden.

For det andet er der den mere dagsaktuelle grund: Der er brug for et alternativ, der sætter fokus på at mobilisere uden for det parlamentariske cirkus, og som rejser en mere principiel anti-kapitalistisk systemkritik.

Et revolutionært alternativ opstår ikke af sig selv

Et sådant alternativ er ikke noget, der kommer dumpende ned fra himlen, og som man blot kan vente på opstår.

Et sådant alternativ opstår, hvis nogle mennesker sætter sig sammen og i fællesskab begynder at afklare et politisk perspektiv – samtidig med at man begynder at handle kollektivt.

Begge dele er nødvendigt: Teori uden kollektiv praksis er blot en snakkeklub, en studiekreds, eller hvad man vil kalde det. Praksis uden et fælles teoretisk grundlag er perspektivløst.

Afklaring

Der er masser af spørgsmål, som revolutionære har brug for at afklare sig omkring, Men jeg vil gerne fremhæve tre:

Det absolut vigtigste er afklaring om, hvorfor et revolutionært parti er nødvendigt, og hvorfor det i dag er den vigtigste opgave for socialister at opbygge et reelt politisk alternativ til de eksisterende strømninger på venstrefløjen.

Det næste er forståelsen af reformismen, og hvordan den fungerer – både i sin traditionelle socialdemokratiske udgave og den mere venstre-reformistiske som EL, SYRIZA osv.

Endelig er der forståelsen af den imperialistiske rivalisering og de internationale konflikter – fra stormagternes rivalisering til Mellemøsten. Mangel på et fælles grundlag at forstå imperialismen på har ødelagt mange revolutionære initiativer.

Internationale Socialister

I Internationale Socialister vil vi gerne medvirke til en diskussionsproces, der kan medvirke til at skabe en større revolutionær venstrefløj.

Det er klart, at hvis man hidtil har kigget mod EL med sine 9.000 medlemmer, så ser smågrupperne ret utilstrækkelige ud. Og det er de også.

Organisationer på under 100 eller med nogle få hundrede medlemmer kan ikke blive et alternativ for tusinder af utilfredse, der søger et alternativ.

Men nogle gange må man krybe, før man kan gå. Og at afklare sig og handle sammen med blot nogle snese andre har trods alt en helt anden kvalitet end at være individuel, selvafklarende aktivist.

Så jeg vil slutte med at invitere alle, der søger fælles afklaring og aktivitet for at opbygge en stærkere revolutionær venstrefløj, til at tage kontakt til os, så vi kan aftale fælles diskussioner – og handling.

Ender du med at melde dig ind i Internationale Socialister og blive aktiv sammen med os, så er vi sammen blevet lidt stærkere. Gør du ikke, så er vi forhåbentlig i fællesskab blevet lidt klogere.

Internationale Socialister/ISU har møder hver eller hver anden uge i København, Odense og Århus. Møderne er åbne for alle, der ønsker at smide kapitalismen på historiens mødding. Se mere side 14.

Enhedslisten og revolutionen

Jonathan Simmel, revolutionær socialist og medlem af Enhedslisten, skulle alligevel ikke være folketings-vikar.

Af Jørn Andersen

Det meddelte Jonathan Simmel i starten af september den undrende offentlighed. Ugen inden havde han ellers meddelt på facebook, at han havde sagt sit job op og glædede sig til sit afløser-hverv.

I slutningen af oktober kunne dr.dk så fortælle det, de fleste nok havde regnet ud: At Jonathan var blevet presset til at trække sig.

Årsagen var vikarens meget blødt formulerede udtalelser om, at der kan opstå situationer, hvor flertallet må bruge våben for at forsvare sig – "men i dagens samfund vil det være en helt absurd tankegang".

Den politiske ordfører, Pernille Skipper, fordømte skarpt Jonathans udtalelser som værende i strid med "Enhedslistens grundlæggende værdier, vores politik og er uacceptabelt".

Sagen er på mange måder ganske grotesk:

- Jonathan var opstillet af EL's årsmøde (partiets højeste myndighed), som var velbekendt med vikarens holdninger ud fra tidligere udtalelser.
- Jonathan havde fået stemmer nok ved det seneste folketingsvalg til at kunne blive vikar.
- Ingen fra hverken EL's forretningsudvalg (FU) eller folketingsgruppe ville forklare EL's knapt 300.000 vælgere, hvorfor deres valgte repræsentant var "blevet gået".

FU-repræsentanten, Mikkel Warming, gentog blot 4 gange, at FU's handlemåde er blevet godkendt af et flertal i hovedbestyrelsen. Og Christian Juhl, den eneste fra folketingsgruppen, der ville sige noget, siger blot, at der ikke er nogen "grund til at tæske mere i det".

Ikke plads til revolutionære i EL

Nu er udtalelsen om, at der "findes situationer, som kan opstå, hvor det vil være acceptabelt" at bruge våben, ikke i sig selv revolutionær. Det vil de fleste socialdemokrater og borgerlige være enige i.

Men når EL's ledelse er så bange for at blive beskyldt for at være revolutionære, at den ville gå så langt som at gå imod årsmødets beslutning pga. en sådan udtalelse, så må konklusionen være: Der er ikke plads til revolutionære i EL.

Jo, man kan selvfølgelig sagtens være medlem, lave aktivist-arbejde og i relativ ubemærkethed for offentligheden tjene partiet. Men man skal afholde sig fra at sige sin mening offentligt.

Med al respekt for de revolutionære, der stadig kæmper i EL, må man desværre konkludere, at I kæmper en tabt kamp: Enhedslisten er gennem de seneste år konsolideret som et venstre-reformistisk parti.

Den retning er uantastet og bekræftet af hovedbestyrelsesflertal efter hovedbestyrelsesflertal, årsmødeflertal efter årsmødeflertal.

EL er stadig det eneste parlamentariske alternativ, som jeg i mangel af bedre opfordrer til at stemme på til folketingsvalg (og de fleste steder til kommunalvalg). Men en kraft for udenomsparlamentarisk mobilisering er EL for længst holdt op med at være.

Se også: modkraft.dk/blog/j-rn-andersen/er-enhedslisten-vores-parti

Forsvar vores uddannelser og SU

Den 13. oktober var der store demonstrationer i Danmarks fire største byer mod regeringens foreslåede milliardbesparelser på uddannelser.

Af Anna Wolf Kristensen og Jens Andersen, foto: Mette KRamer Kristensen

Demonstrationerne var arrangeret af Uddannelsesalliancen, et initiativ dannet af Danske Studerendes Fællesråd og støttet af en række forskellige faglige organisationer m.m.

Initiativet den 13. oktober var en gentagelse af den 29. oktober 2015, hvor flere tusinde studerende og elever var på gaden i Århus og København.

Demoerne kom i forbindelse med regeringens foreslåede 2025-plan, hvor der skulle hentes 3,3 milliarder fra SU'en. En besparelse, der vil skabe et mere ulige uddannelsessystem.

Stemning

I København gik man fra Rådhuspladsen til Christiansborg Slotsplads. Mange studenter- og elevgrupper var repræsenteret. Der var høj stemning og paroler à la "Vi er fremtiden" og "Pænt nej tak".

Mens talerne på Slotspladsen til tider bredte sig ud fra spørgsmålet om SU og adresserede den borgerlige krisepolitik, var arrangørernes indslag mest nogle relativt upolitiske peptalks. Der var dog god opbakning til talerne.

Engangsforestilling

Fra Uddannelsesalliancen side er disse demoer desværre tænkt som en engangsmanifestation. Alliancen har brugt mange kræfter på at bygge op til denne ene dato i 2016, men har ikke umiddelbart tænkt sig at mobilisere elever og studerende til videre kamp.

I Odense havde Uddannelsesalliancen et midlertidigt kontor hos FOA, der meget sigende blev nedlagt dagen efter demonstrationerne den 13.

Fortsæt kampen

DSF's ærinde er at samle bredt på SU-spørgsmålet og vise regeringen den generelle utilfredshed for derefter at forsøge at forhandle med regeringen.

Vi skal støtte op om disse brede initiativer. Men hvis vi vil skabe en reel forandring, er der brug for en bevægelse der kan sætte magt bag kravene. Det vil kræve at langt flere studerende bliver reelt involveret i kampen, og at man ikke kun kæmper én dag, men kæmper til man vinder.

Det vil også kræve at elever og studerende allierer sig med resten af arbejderklassen.

Regeringens forslag om nedskæring på SU er en del af regeringens generelle krisepolitik. SU-nedskæringerne er forbundet med kontanthjælpsloftet, forkortelse af dagpengeperioden og skattelettelser til de rigeste. Endnu en gang må dem, der har mindst, betale for krisen.

Studenterkampen er en del af den bredere klassekamp. Kritikken skal ikke kun rettes mod den skade, som en forværring af studerendes forhold gør på fremtiden, men også mod det ulige samfund, krisepolitikken som helhed skaber.

Blokade på HUM

Den 15. november var der blokade mod nedskæringer på Københavns Universitet. Socialistisk Arbejderavis har talt med Niklas Zenius Jespersen, medlem af HUM-rådet på KU.

Af Anna Wolf Kristensen, foto: Niklas Zenius Jespersen

SAA: Hvorfor har i blokeret dekanatet i dag?

Helt overordnet er der de her store sparepakker fra regeringen på omkring 10 mia. på hele uddannelsesområdet.

Konkret effektueres det bl.a. via nye nedskæringer på 60 mio. på humaniora, heraf tre mio. på biblioteksområdet. I den forbindelse har dekanatet nedsat nogle udvalg, der skal forhandle om forslag til besparelser.

Vi har hørt nogle meget bekymrende forslag til, hvordan de besparelser eventuelt kan findes. F.eks. ved lukning af institutbibliotekerne, sammenlægning af biblioteker, fyringer af institutternes bibliotekarer, reduktion af læsepladser og den slags.

Derfor tænker vi, at vi må gøre et eller andet ved det.

Vi vil så vise, at der er mange studerende, der er bekymrede over det, og også vise, at man er nødt til fra ledelsens side at lytte til de studerendes bekymringer, ellers kommer der problemer.

SAA: Hvorfor er I utilfredse med besparelserne?

Med besparelserne på biblioteksområde er problemet, at mange af bibliotekerne i forvejen har manglet ressourcer gennem rigtigt mange år, og er blevet skåret i, lidt efter lidt.

Derfor er vores bekymring, at det er nået en smertegrænse, hvor man simpelthen ikke kan gennemføre besparelserne, uden at det får katastrofale betydninger for flere af bibliotekerne. Og dermed også katastrofale betydninger for hele studieretninger.

De fleste studier herude er dybt afhængige af at have adgang til forskningslitteratur som ikke findes på nettet. Ikke mindst er rigtig mange folk også afhængige af læsepladserne, ikke mindst, når man har så lidt undervisning.

SAA: Hvorfor skal man blokere og bygge fysisk modstand mod uddannelsesbesparelser?

Det handler om en frygt for, at tingene bliver ignoreret.Når man går ud og laver en blokade, kan man sige,at det tvinger ledelsen til at tage stilling til det.

De bliver nødt til at forholde sig til det, og de bliver også nødt til at anerkende, at for at man kan køre universitetet ordentligt, bliver man nødt til at tage de studerende med på beslutninger.

Der er også en masse almindelige studerende, som kan komme og være en del af diskussionen og en del af arbejdet for, at resten af ledelsen lytter til de studerende.

SAA: Hvordan vil i fortsætte kampen? Er det nødvendigt at fortsætte kampen?

Lige i forhold til de her konkrete biblioteksbesparelser, er det jo vores håb, at det her sender et klart signal til ledelsen om at tage nogle flere studerende med i beslutningerne.

Det endelige forslag kommer engang til januar eller februar. Da må vi jo så se på, hvad ledelsen har besluttet – om der er rigtig brug for at agere på det.

Derudover er det klart, at vi fører en generel kamp imod nedskæringer med aktioner med jævne mellemrum, med demonstrationer, debatmøder og forskellige aktioner herude på KUA.

Og det er jo en længeresigtet kamp, som vi bliver ved med at føre.

Dette er en forkortet udgave, læs hele interviewet på www.socialister.dk/avis.

Uligheden i Danmark stiger

Uligheden er steget de seneste 25 år i Danmark, ligesom den er i de fleste vestlige lande.

Af Charlie Lywood

Samlet set er uligheden i den disponible indkomst (hvad vi har i hånden efter skat og faste udgifter) målt ved den såkaldte Gini-koefficienten steget fra 0,20 i 1990 til 0,27 i 2014 – en stigning på ca. 30 pct.

Danmark, som før 1990'erne har toppet tabellen som det mest lige land i verden, er nu faldet ned på en 8. plads.

Andelen af befolkningen i risiko for fattigdom voksede fra 7,3 pct. af befolkningen i 2013 til 7,6 pct. i 2014. Risiko for fattigdom måles her som antallet af personer, der har en indkomst på mindre end 50 pct. af medianindkomsten.

Risiko for fattigdom er en indikator for relativ fattigdom, men er ikke et eksakt fattigdomsmål.

Vismændene peger i deres seneste rapport på, at en af årsagerne til dette er, at overførelsesindkomsterne er steget mindre end lønindkomsterne (Det Økonomiske Råds diskussionsoplæg, efteråret 2016).

Dette er resultatet af en bevidst politisk omfordeling, hvor blandt andet de offentlige pensioner, kontanthjælpen og andre ydelser ikke mere er pris- og lønreguleret. Sådan har det været siden sidst i 90'erne, hvor man i stedet oprettede "satspuljen" til uddeling til "værdigt trængende".

Kontanthjælpsloftet, 225 timers-reglen og integrationsydelsen er blot en forlængelse af fattiggørelsen af den svageste del af arbejderklassen.

Regeringens brutale lovgivning sender tusinder ud i ekstrem fattigdom

210.000 mennesker – 3,7 pct. af befolkningen i Danmark – lever i ekstrem fattigdom. Dvs. de er ikke i stand til at betale husleje, varme eller uforudsete udgifter. De har ikke råd til en vaskemaskine, farvefjernsyn eller telefon, mulighed for at holde en uges ferie eller stille kød på bordet hver dag.

Af Charlie Lywood, foto: Mette Kramer Kristensen

Dette kommer fra Eurostats (den europæiske statistikbanks) undersøgelse af ekstrem fattigdom.

210.000 i ekstrem fattigdom er et svimlende højt antal. Statistikkens tal fortæller om mennesker, som forsøger at hutle sig frem i verden. Men tallet er fra 2015, så resultatet af de to brutale lovgivninger, integrationsydelsen og kontanthjælpsloftet, er endnu ikke slået igennem.

Men vi ved fra den tidligere "starthjælp", som Fogh-regeringen vedtog i 2002, og som Thorning afskaffede i 2012, hvad konsekvenserne er:

50 pct. af modtagere af ydelsen blev mere modløse og dermed ikke mere "jobsøgende", som regeringen påstod var ideen med loven. 22 pct. opnåede en eller anden form for ikke støttet beskæftigelse.

75 pct. "havde ikke helbredet og ressourcerne til at reagere, og fik yderligere forringet deres sociale, helbredsmæssige og materielle tilstand" (ifølge Levekår og Coping, 2010).

Ikke råd til tre måltider om dagen

Konsekvensen af den nye "integrationsydelse" er ret klar.

40 pct. af de ramte vil ikke fremover have råd til fødselsdagsgaver, til at gå i byen med venner, dyrke fritidsinteresser, besøge familie og venner, gå til tandlæge, købe nye sko, tøj og overtøj.

25 pct. vil ikke have råd til lægeordineret medicin, og 30 pct. ville ikke have råd til tre måltider om dagen.

Børnefamilierne ville få yderligere konsekvenser. Børn ville få begrænset deres muligheder på grund af forældrenes indskrænkede handlemuligheder og lave indkomst (ifølge Social Årsrapport 2015).

Flere fattige

Der bliver flere fattige i Danmark. Fattigdom er her defineret som under halvdelen af median-indkomsten (dvs. "midter"-indkomsten, hvor den ene halvdel af befolkningen tjener mere og den anden halvdel mindre).

I perioden 2002-2011 skete der en stærk stigning i antallet af fattige.

Ifølge Social Årsrapport steg antallet af folk, der havde været fattige gennem tre år, fra 22.000 mennesker til 47.400 mennesker – mere end en fordobling.

Antal fattige gennem 1 år steg fra 110.000 til 187.000 mennesker.

I disse tal er ikke medregnet studerende.

Fattigdom i Norden

	2008	2015
Danmark	2 %	3,7 %
Norge	2 %	1,7 %
Sverige	1,5 %	0,7 %

Kontanthjælpsloftet betyder endnu flere afsavn

Det danske skattevæsen har et minimumsbeløb for, hvor lav en indkomst man kan have, før de ikke må inddrive gæld hos folk.

Af Charlie Lywood

Den enkelte skal have et vist rådighedsbeløb tilbage at leve for. Det er endda lovbestemt: Retsplejeloven §509 siger, at den enkelte skal "efterlades tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden husførelse og levefod".

Skattevæsenet har besluttet, at det i 2016 er 6.020 kr. om måneden for en enkelt voksen og 10.210 kr. om måneden for et par. Hvis der er børn involveret, øges beløbet med 1.640 kr., hvis barnet er 0-1 år, 2.100 kr. hvis barnet er 2-6 år og 3.020 kr., hvis barnet er 7-17 år.

Hvis man har under disse beløb, må man ikke inddrive gæld.

Arbejderbevægelsens Erhvervsråd har regnet på konsekvenserne af kontanthjælpsloftet og 225 timers-reglen i forhold til disse beløb.

Næsten alle kategorier af kontanthjælpsmodtager-familier ligger under den grænse, som det offentlige mener, der skal til for at opretholde en "beskeden husførelse og levefod".

Kun én kategori – en enlig med barn under 5 år og med en boligudgift på max 5000 kr. – kommer over grænsen (Arbejderbevægelsens Erhvervsråd 5.10.2016).

Ingen tandlæge og ferie

Hvis vi bruger en anden indikator af, hvor relativt fattige folk bliver med kontanthjælpsloft og 225 timers reglen, har man beregnet, hvad et gennemsnitligt normalforbrug er for en husstand i al almindelighed i Danmark (se boks).

CASAs, Center for Alternativ Samfundsanalyses 2013-rapport "Afsavn og indkomst" fremhæver, at rådighedsbeløb er afgørende for, om man bruger penge på forskellige goder.

Ud fra allerede kendte tal, om hvad man "undlader" allerede i dag som kontanthjælpsmodtager, kan man fx regne ud, at andelen, der undlader at gå til tandlæge, vil stige fra 14 pct. til 20 pct. for familier med tre børn, og andelen af familier, som vil undlade at holde ferie, vil stige fra i dag 23 pct. til 30 pct.

Familiernes rådighedsbeløb (kontanthjælpsmodtager)

	Enlig med et barn	Par m to børn	Par m tre børn
Nuværende niveau kr.	8915 kr.	15.774 kr.	17.048
Med kontanthjælpsloft	7.769 kr.	14.937 kr.	14.937 kr.
Gnmsn. normalforbrug	13.050 kr.	22.444 kr.	23.692 kr.

Kilde: Social Rapport 2015.

FAKTA OM KONTANTHJÆLPSLOFTET

Kontanthjælpsloftet er et loft over hvor meget, man samlet kan få i boligstøtte, barselstillæg osv., når man er på kontanthjælp. Derimod rører man ikke ved selve kontanthjælpsbeløbet.

De fleste vil opleve en reduktion på op mod 20-30 pct. i deres indkomst.

225 timers-reglen er derimod en nedskæring i kontanthjælpen, hvis ikke man har haft nogle almindelige job i mindst 225 timer de sidste år.

Kilde: Arbejderbevægelsens Erhvervsråd 5.10.2016

Brutale nedskæringer på overførselsindkomster

Hvorfor gør de det?

Man kunne forledes til at tro at politikere er nogle sadistiske bæster som ønsker at gøre svage grupper i samfundet ondt. Men der er en mening med galskaben.

Af Charlie Lywood

Den nyliberale tankegang kan begrundes mere rationelt, og det gør politikerne: De siger, at de ved at sænke niveauet for de allersvageste i samfundet kan øge arbejdsudbuddet. Det sker på to måder.

Den første er, at folk uden for arbejdsmarkedet piskes af fattigdom til at søge jobs. Ud fra denne "teori", skabes der jobs, bare ved at folk efterspørger dem.

Jørn Nedergaard, arbejdsministeren som blev hentet direkte ind fra Dansk Arbejdsgiverforening, siger, at der er jobs, men at udenlandsk arbejdskraft tager jobbene.

Ved at have en del folk, som efterspørger jobs, håber han, at de kan materialisere sig (det er dog kun ca. 20 pct. af kontanthjælpsmodtagerne, som er raske nok til at kunne tage et job). Det kan også kaldes hokus-pokus økonomisk teori.

Lønpres

Den anden måde er, at når flere og flere presses til at "efterspørge" jobs, så presses de, som er i arbejde, til at acceptere lavere lønstigninger og slække på kravene til, hvordan arbejdet udføres.

På den måde skabes der en mere disciplineret arbejdskraft, som er bange for at ryge ud på de underminerede og forringede dagpenge.

Det, som presser, er den internationale konkurrence, siger de. Men alle arbejdsgivere i alle lande, som der konkurreres med, gør det samme.

Derfor har angrebene på arbejdere uden for arbejdsmarkedet stor betydning for hele arbejderklassen og deres vilkår.

Jo bedre sikring man har, når man bliver arbejdsløs, syg eller socialt ramt, jo bedre betingelser har de, der er i arbejde.

Derfor er det en fælles kamp at forsvare kontanthjælpsmodtagere og alle andre grupper, som er uden for arbejdsmarkedet.

Sejr på Axel Towers

Socialistisk Arbejderavis har talt med Julius Gudmundsson, talsmanden for tømrerne fra byggefirmaet DEKO, som nedlagde arbejdet i 14 dage i oktober.

Af Charlie Lywood, foto: Mette Kramer Kristensen

Tømrerne er med til at bygge Aksel Towers midt i København. De blev uenige med DEKO om det såkaldt "ikke opmålte arbejde". Det førte til 14 dages arbejdsnedlæggelse og derefter en uges bortvisning i oktober. Men til sidst gik firmaet, som ellers havde nægtet at forhandle med tømrerne, med til at tale med svendene.

Kugleramme til chefen

Tømrernes fantasifulde aktioner banede vejen. De opdagede at der skulle være klub +25 samling for de ansatte som havde haft 25 år ansættelse i firmaet, hvor også direktøren for DEKO, Peter Krogh skulle deltage. De besluttede at give ham nogle "gaver" via en af de svende i sjakket som havde været ansat i 25 år, og derfor kunne deltage i klubben for +25.

Gaverne bestod blandt andet i en kugleramme fra BR og en viskelæder hvor der stod trykt "For real big mistakes!". Da Peter Krogh fik gaverne spurgte han til om ikke det her konflikt kunne ordnes "mand til mand". Som sagt, så gjort. Der blev optaget forhandlinger direkte mellem parterne.

Forliget som kom ud af det, ser ud til, at have givet tømrerne det de ville have. En stor sejr. Ikke noget som ligefrem hænger på træerne i disse år, og derfor var jeg nysgerrig efter hvad de involverede havde at sige om hvordan det gik til.

Sammenhold kom bag på ledelsen

Julius fortæller at han ikke kan sige så meget om selve forliget, da man har indgået en aftale om ikke omtale indholdet i offentligheden. Han vil dog gå så langt, som til at sige, at tømrerne er "yderst tilfredse med resultatet".

Men hvorfor gik DEKO alligevel i forhandling, selvom de havde bortvist tømrerne fra arbejdspladsen og egentlig havde "fritstillet" dem?

Julius fortæller, at han tror at tømrernes "sammenhold, og den offentlige omtale kom bag på DEKO's ledelse" og fik ledelsen til at gå i "en forhandling som blev lavet udenom 3F og Dansk Byggeri. Vi tre forhandlere fra tømrersjakket forhandlede for første gang direkte med direktøren af firmaet. Så kunne vi lige pludselig blive enige".

Faglige traditioner

Jeg spørger ind til, om de faglige traditioner, som der er i byggefagenes fagforening i København, har spillet en rolle i konflikten. Julius tygger lidt på det, og siger "Ja, der er en del som har været på fagforeningens kursus og nogle som har været tillidsmænd rundt omkring på pladserne. Det hjælper selvfølgelig alt sammen. Men det afgørende har været at vi er blevet trampet på, og det er det som i udgangspunktet har skabt vores faglige sammenhold".

Det har undret mig, at i stedet for at gå hjem i de første to uger før bortvisningen, så valgte tømrerne at blive på arbejdspladsen i deres arbejdstid. Jeg spørger ind til hvorfor.

"Vi synes at der var så meget at tage stilling til, og der kom noget nyt hele tiden så det virkede helt naturligt at blive på pladsen. Vi stemte jo også hver dag om vi skulle fortsætte konflikten. Det skabte et fantastisk sammenhold, set i bakspejlet som mange fremover måske kan bruge til noget".

Vi blev på stedet

"Efter vi blev bortvist og fritstillede", fortsætter Julius, "bliver vi ved med at være på stedet, denne gang bare udenfor Aksel Towers. Den største grund til at forblive var at vise både folk udefra og ledelsen, at vi følte os behandlet på en måde som vil absolut ikke ville finde os i! Og hvis man vil skabe et sammenhold så afhænger det også af, at man står sammen.

Derfor afholdt vi møder hver dag for at stemme om det videre forløb og for at samle sammen på alle de informationer vi havde fået hver især".

Jeg blev nysgerrig efter hvad denne måde at styre konflikten på, har haft af konsekvenser på de indre linier. Julius funderer over spørgsmålet:

"Ja, folk i sjakket har uden tvivl fået et meget stærkt sammenhold gennem den måde at køre tingene på, og endnu vigtigere et stærkt venskab.

Der var dage hvor man følte at det hele bare var trist og surt, men når der så står et helt sjak og klapper af ens indsats, om det så var at stå foran porten, at ringe til folk på telefonlister, snakke med medier, lave bannere, flyers, T-shirts osv. så blev der klappet og hujet af en. Og at være del af et sådan fællesskab gør bare hurtigt ens dag meget bedre".

Julius fortæller videre, "Alle fik hver især noget de skulle give sig i kast med og der var hele tiden masser at lave. Og folk var ivrige efter at komme i gang med noget, så det var ikke noget problem at holde alle aktive. Og hvis folk manglede noget at lave, så fandt de bare selv på noget nyt. Deres energi og evner blev udfoldet maksimalt."

Solidaritet udefra

"Har solidaritet og støtte udefra betydet noget?" spurgte jeg.

"Solidariteten var så enormt stor udefra, og det var et tegn på at vi havde gang i noget som berørte rigtig mange folk i hele Danmark. Jeg kan vist roligt sige at alle var temmeligt overvældede over al den støtte der kom fra højre og venstre. Det gjorde at vi var villige til at kæmpe videre til det sidste", fortæller Julius.

Hvad synes Julius om de videre perspektiver? "Den her kamp er noget alle andre faggrupper vil kunne relatere til. Og forhåbentlig også bruge som inspiration til at stå sammen, i en situation hvor man føler sig uretfærdigt behandlet. Og folk skal vide at der står rigtig mange folk klar til at hjælpe en hvis uheldet er ude", er konklusionen fra Julius.

Kampen for velfærden fortsætter

Velfærdsalliancen arrangerede nogle af de største protester i 2016, for at forsvare og udbygge velfærden. Socialistisk Arbejderavis har talt med Jan Hoby fra Velfærdsalliancen om deres fremtidige planer.

Af Jens Andersen

SAA: Hvor står Velfærdsalliancen i dag?

Jan: VelfærdsallianceDK står stærkt i forhold til at forsætte kampen mod "nødvendighedens politik" og velfærdsnedskæringer i 2017. Velfærdsalliancen skrev historie to gange i 2016.

Første gang den 12. maj med demonstrationer i 74 kommuner og afskaffelsen af det forhadte omprioriteringsbidrag. Succesen blev gentaget med demonstrationer og markeringer i 41 kommuner den 15. september mod kommunale besparelser.

SAA: Hvad er planerne fremadrettet?

Jan: Velfærdsalliancen ønsker at gentage succesen fra 2016 og derfor vil vi opfordre til demonstrationer i 98 kommuner og foran de 5 Regioners sygehuse og psykiatriske afdelinger den 10. maj for at få afskaffet moderniserings og effektiviseringsprogrammet i kommunerne og produktivitetskravet på 2% i regionerne.

Vi planlægger at gentage demonstrationskæden i kommunerne og regionerne den 7. september. Der er nemlig intet alternativ til fællesskabets styrke og kollektiv handling, hvis vi vil ændre den politiske dagsorden og udvikling.

Film: **The War Show – Venner i krig**

Ny dokumentarfilm om oprøret og borgerkrigen i Syrien giver et let forståeligt og samtidig nuanceret overblik over konflikten.

Af Jens Andersen

Da det arabiske forår bredte sig i 2011 indså den syriske radiovært Obaidah Zytoon, at den kommende tid ville blive skelsættende. Derfor begyndte hun at optage sin hverdag for at dokumentere det for eftertiden. Det er blevet til mange tusinde timers optagelser, som hun fik kortet ned til 85 minutter med hjælp fra venner og den danske instruktør Andreas Dalsgaard.

Selvom filmen er dokumentarisk, minder den egentligt mest om en ungdomsfilm. Den følger en gruppe venner, som er unge og har hjerterne fulde af håb og drømme for fremtiden. De tager på stranden, digter, ryger joints, forelsker sig og opfører sig som så mange unge.

Konfliktens udvikling dokumenteres

Filmen viser, at Assad allerede undertrykte befolkningen før oprøret, og hvordan de store, fredelige protester i begyndelsen skabte et enormt frirum med håb og sammenhold.

Den viser, hvordan Assad brugte bøller, politi og militær til brutalt at undertrykke protesterne. Den beskriver det stigende antal mennesker, der forsvinder i regimets torturkamre og viser, hvordan det efterhånden kom til væbnede kampe mellem regimet og befolkningen.

Man ser også de radikale islamistiske gruppers indtog i konflikten, og hvordan de, som ville vælte Assad, blev splittet.

Filmen følger vennegruppen gennem alle de forskellige stadier, og får sat ansigter på den syriske befolkning, hvilket ofte er en mangel i mediernes almindelige dækning af hvad der foregår i Syrien.

De fleste ansigter i filmen er dog slørede for at undgå, at de medvirkende bliver udsat for repressalier.

Selvom man i løbet af filmen ser forholdene blive værre og værre, efterlades man ikke helt uden håb for Syriens fremtid. De mennesker, man møder i filmen, udstråler et ukueligt håb for en bedre og fredelig fremtid.

Solidaritet og modstand mod imperialisme

Assads styre kan kun fungere, så længe en del af befolkningen ser ham som den bedste garant for deres fremtid. Strejker blandt de arbejdere, som er grundlaget for hans nuværende magt, ville kunne sætte en kæp i hjulet for hans krigsmaskine.

Vi som bor i Danmark kan dog også gøre noget for at hjælpe. Dels ved at hjælpe flygtninge og kæmpe for deres rettigheder. Dels handler det om at bekæmpe de imperialistiske interventioner i Syrien, som bl.a. den danske regering er involveret i.

Hverken vestlige, mellemøstlige eller russiske magthavere bekymrer sig for, hvordan den syriske befolkning har det. Deres interesse i konflikten er at styrke deres egen magtposition.

Filmen bliver tilgængelig fra DR2's Dokumania, når det bliver sikkerhedsmæssigt forsvarligt at offentliggøre den der. Indtil da vises den efter aftale med produktionsselskabet, Fridthjof Film.

Film: **Major!**

Ny stærk dokumentarfilm om en inspirerende ildsjæl fortæller ikke-hvid (LGB) T-historie.

Af Anna Wolf

I Christopher Park i New York City ses en gruppe af statuer; to forelskede kvinder, der sidder på en bænk, og to forelskede mænd, der står ved siden af.

Disse statuer udgør mindesmærket for Stonewall-optøjerne i 1969, hvor homoseksuelle og transpersoner clashede med politiet i kamp mod forfølgelse og undertrykkelse. Det er en vigtig kamp at huske.

Men de to par er begge hvide – og ciskønnede (en ciskønnet er en person, hvis følelse af sit eget køn og kønsudtryk stemmer overens med det køn, personen blev tildelt ved fødslen). LGBT-historien og dens kampe er blevet og bliver stadig fortalt fra en hvid synsvinkel.

Der er brug for en genskrivning af historien. Der er brug for den ikke-hvide del og den del af LGBT, der fortæller transkønnedes historie. Og det er det, Annalise Ophelians Major! udgør en vigtig stemme i.

Miss Major

Filmens udgangspunkt er et personligt portræt af den sorte transkvinde, kaldet Miss Major, der siden 1960'erne har stået i kampenes frontlinjer. Gennem borgerrettighedsbevægelsen, Stonewall, AIDS-krisen og transrettigheds-bevægelsen har hun kæmpet. Gennem hende fortælles den ignorerede del af historien.

Miss Major er nu tæt på de 70 og står i spidsen for et netværk, der giver juridisk rådgivning og omsorg til ikke-hvide transpersoner, der ofte lever under samfundets absolutte bundvilkår i USA.

Hun er mor, far, ikon og livline for samfundets mest nedtrådte. Hun er evig optimist, men også skarp kritiker af et ulige og racistisk system og en hvid, amerikansk historiefortælling. Og hun er altid aktivist.

Underklasse

Miss Major er en spændende og inspirerende person, og de mange tilsagn fra personer, hun har hjulpet og haft en afgørende indflydelse på er stærke og bevægende. Men filmen er også en fortælling om underklassens underklasse i USA.

Ikke-hvide transpersoner er i fængsel i stort antal og har yderligere de værste vilkår inden for fængselsvæsenet. Mange er arbejdsløse og syge, måske hjemløse.

Mange er eller har været sexarbejdere under barske forhold. En betydelig del er tilmed udstødt af deres familier. Og deres er en historie, der sjældent fortælles.

Derfor er Major! ikke bare en ikke-hvid vinkel på historien, men også den barske og ikke så glamourøse og festlige del af LGBT-kampens historie. En vigtig fortælling om, hvem der gemmer sig bag bogstaverne. En fortælling om betydningen af solidaritet og sammenhold.

Jeg smilede ad Miss Majors larger-than-life-skikkelse, hendes jokes og evigt inspirerende kampånd. Jeg lo under den humoristiske beskrivelse af, hvordan Stonewalls mest militante frontlinjer udgjordes af transkønnede sexarbejdere og dragqueens med drabelige, røde stiletter.

Jeg græd under filmens sidste hilsen til de mange medvirkende transpersoner, der døde i en alt for ung alder, før filmen blev færdig.

Og jeg gik derfra med visheden om vigtigheden af kamp, solidaritet og genskrivningen af vores historie om muligt forstærket. Se den!

Filmen blev vist på MIX Copenhagen LGBTQ filmfestival 9. oktober.

Polen: Modstand mod abortforbud og håb for en ny venstrefløj

Det højreorienterede katolske "Lov og orden" parti (PiS) har nu været ved magten i et år i Polen - de har et flertal i parlamentet, Sejmen, og Polens præsident er også medlem af partiet.

Af Ellisiv Rognlien, medlem af Pracownicza Demokracja (Internationale Socialisters polske søstergruppe)

For et år siden ville ingen have forudset, at regeringens første ydmygende tilbagetog ville være på spørgsmålet om abortforbud . Men det var, hvad der skete i starten af oktober.

En massiv bevægelse imod forbuddet sprang op i Polens gader, med hundredtusindvis af aktive - "den sorte protest" var hovedsageligt unge kvinder som demonstrerede over hele landet.

Efter nogle få dage lavede PiS en u-vending og stemte imod det forbud som de tidligere havde sagt de ville støtte.

Forbuddet var en enorm provokation mod kvinder i Polen. Det ville betyde at kvinder ville blive tvunget til at gennemføre højrisiko graviditeter, graviditeter som følge af voldtægter og graviditeter hvor fosteret er så skadet at det ikke vil overleve mere end få dage efter fødslen.

Derudover ville loven medføre fængselsstraf i op til 5 år, for kvinder som får foretaget abort.

Alt dette kommer oven i, at Polen allerede har en af de mest restriktive abortlove i Europa, som på papiret kun tillader aborter i de ovennævnte mest ekstreme tilfælde, og som i realiteten kun sjældent giver ret til abort selv i disse tilfælde.

Officielt er der kun mellem 1000-2000 lovlige aborter i Polen om året. Men der er et stort mørketal - kvindeorganisationer regner med at der er mere end 100.000 aborter om året.

Det anslås at mellem 4-5 mio. kvinder i Polen har fået en abort. Dette er ikke noget man taler om i offentligheden, men det betyder at mange kvinder tager del i eller identificerer sig med protesterne.

PiS står over for et stort dilemma. Udsigten til en fortsat massebevægelse på gaderne skræmmer ledelsen. Men samtidig bliver de nødt til at indynde sig hos kirken som mobiliserer støtte for PiS ved valg. PiS er også bange for at blive udmanøvreret fra højre af populister og fascister.

Nok til at betale for dåb og begravelse

Kort efter abortforbuddet blev bremset, sagde PiS' leder Jarosław Kaczyński at regeringen ville: "bestræbe sig på at sikre at selv tilfælde med meget besværlige graviditeter, hvor barnet er dømt til at dø vanskabt, stadig skal ende i fødsel så barnet kan blive døbt, begravet og har et navn."

Dette har nu ført til en ny lov "For Liv", som betyder at en kvinde som føder et barn på trods af, at det har seriøse fosterskader vil få udbetalt omkring 7500 kr. - hvis hun har været til gynækolog før den 10. uge i graviditeten.

Dette er en ond og kynisk bestikkelse for at få kvinder til at gå gennem en graviditet, som betyder risiko for kvindens sundhed, konstant nervøsitet og det traume det er at føde et barn for, i mange tilfælde, blot at begrave det få dage senere.

Rasende kvinder har påpeget at de 7500 kr. lige præcis vil være nok til at betale kirken for en dåb og en begravelse.

At gennemføre denne lov kan være et første skridt for regeringen mod at gennemføre en endnu barskere lov, som skal forbyde abort når fosteret er skadet. Men sandsynligvis sker det ikke i nær fremtid - fordi bevægelsen har vist sig klar til at bekæmpe ethvert forsøg i den retning.

Hvordan vandt PiS valget?

PiS vandt valget på mange sociale løfter, hvoraf de har gennemført de vigtigste: de har indført børnepenge på 850 kr pr. måned fra det andet barn i hver familie, og fra det første barn i de fattigste familier. Det har været et stort økonomisk fremskridt for mange familier - når man tænker på at typelønnen (den løn som oftest forekommer) kun er ca. 4200 kr. om måneden.

Mange andre løfter er ikke blevet indfriet, men pga. de ekstra 850 kr. om måneden er støtten til PiS stadig mellem 30-35 pct.

Spørgsmålet er hvor længe dette billede af PiS kan opretholdes - og hvilke nedskæringer på andre områder regeringen vil gennemtvinge. PiS-regeringens andet ansigt er autoritært og magtsygt. De forsøger at sætte deres politiske spidser i toppen for statsinstitutioner og virksomheder.

Oppositionen

Parlamentarisk politik i Polen er i en forfærdelig tilstand. Der er ingen venstrefløjsrepræsentation.

De to vigtigste oppositionspartier er aggressivt nyliberalistiske, og foragter arbejdere og hader fagforeninger.

Det parti som plejede at blive set på som "venstrefløjen" - de post-kommunistiske SLD - er del af den fortsatte nyliberale politik som har domineret siden sidst i 80'erne. Deres ledere sendte polske tropper til Irak, og lod CIA have hemmelige fængsler i Polen.

De mistede alle deres pladser i parlamentet efter det sidste valg, i 2015.

En ny venstrefløj

Nogle få måneder før valget blev et nyt venstrefløjsparti dannet - Razem ("Sammen"). De opnåede 3,6 pct. i valget, hvilket er en stærk begyndelse for et så nyt parti.

Razem beskriver sig selv som et socialdemokratisk parti, det finder meget inspiration i den skandinaviske model, og tror på en strategi med reformer gennem parlamentet.

Selvom den radikale venstrefløj og revolutionære er uenige med Razem, har Razems opståen betydet at forholdene for hele venstrefløjens aktiviteter er forbedret, og det politiske klima er rykket mod venstre.

Vigtigst af alt har Razeem tiltrukket mange unge medlemmer til partiet, og de har spillet en vigtig rolle i mange kampagner, især i den "sorte protest" som viste at udenomsparlamentarisk aktivitet rent faktisk kan ændre ting.

Vores organisation, Pracownicza Demokracja (arbejder demokrati) er uenige med Razem om strategien og endemålet, men vi er nødt til at bygge - og vi bygger - enhed med dem i forskellige kampagner for arbejderrettigheder, imod racisme og den ekstreme højrefløj.

Krystalnats-demonstration og -møde i Århus

Århus for mangfoldighed havde arrangeret en flot demonstration med små 100 deltagere og et efterfølgende debatmøde under titlen "Danskhed og nationalisme" med omkring 50-60 deltagere den 9. november.

Af Konni Nørlem

I panelet sad Asmaa Abdol-Hamid, Yonathan Goldstein, Jens Philip Yazdani (Langkær Gymasium) og Safaa Mohamed Ali (fra De blå stjerner) – et stjernebesat panel!

Alle 4 kom med gode oplæg, som pegede over mod et kultur-pluralistisk perspektiv. Og de var enige om, at højrefløjen misbruger danskhedsbegrebet til at udelukke og diskriminere borgere med minoritetsbaggrund.

Der var diskussion af, hvorvidt venstrefløjen skal erobre danskhedsbegrebet eller have et mere universelt udgangspunkt.

Yazdani var i særklasse god. Han tog et globalt udgangspunkt og havde et klart klasseperspektiv, hvorfor han da også forholdt sig meget kritisk over for udsagnet om, at venstrefløjen skal erobre danskhedsbegrebet.

Både han og Asmaa pegede på, at venstrefløjen alt for længe har været i defensiven på dette spørgsmål og må formulere et offensivt modsvar til højrefløjens kriseforklaringer.

International antiracistisk konference i Grækenland

Grækenland er det land i Europa, hvor den økonomiske krise har ramt hårdest. Grækenland er også landet, som har modtaget flest flygtninge.

Af Lene Junker

Mange er rejst videre til andre lande i Europa, men nu, hvor alle europæiske lande har lukket deres grænser, er flygtningene strandet i Grækenland.

Grækenland er også landet hvor nyfascisterne i Gyldent Daggry fik syv procent af stemmerne og 18 mandater ved sidste valg i september 2015. De har forsøgt at profitere og få fremgang på "flygtningekrisen", men de står svagere end for et år siden.

Jeg deltog sammen med to andre fra Danmark i den internationale konference arrangeret af den antiracistiske og antifascistiske bevægelse, Keerfa, i Athen i oktober. for at få inspiration til at bygge en egentlig antiracistisk bevægelse i Danmark.

Modstand mod højredrejning

Ved EU-parlamentsvalget i 2014 gik Europa markant til højre. I lande som England, Danmark, Østrig, Frankrig fik UKIP, Dansk Folkeparti, Frihedspartiet og Front Nationale omkring 25 procent af stemmerne. Den yderste højrefløj i Grækenland, Tyskland og Sverige fik 7-10 procent.

Fortsat barsk krisepolitik og EU´s manglende vilje til at håndtere de mange flygtninge i 2015 har skabt endnu større utryghed og medvind for højrefløjen i hele Europa.

Keerfa blev dannet i 2009 efter at politifolk havde brændt en koran af på åben gade. Keerfa er organiseret som bred paraply med folk fra venstrefløjen, faglige organisationer, etniske foreninger og menneskerettighedsgrupper. Keerfa har 40-50 lokalafdelinger i Grækenland.

Keerfa bygger solidaritet og alliancer mellem flygtningene, indvandrerne og græske arbejdere og opfordrer til fælles kamp for et socialt retfærdigt samfund for alle. En konkret kamp har været flygtningebørns ret til at komme i skole, og man har samarbejdet med lærere.

Fælles europæisk aktionsdag

I resten af Europa består det antiracistiske arbejde af en række lokale netværk og står langt svagere.

Konferencen i Athen sluttede med en opfordring til at gøre den 18. marts 2017 til en fælles europæisk aktionsdag med demonstrationer i alle hovedstæder.

Med nye landsdækkende antiracistiske bevægelser på banen i Storbritannien og Tyskland er der gode muligheder for, at den 18. marts vil styrke den antiracistiske stemme i Europa.

Det vil gøre det lettere for os i Danmark at finde sammen og blive en del af aktionsdagen. Vi står lige nu svagt, men vi kan begynde med at organisere 18. marts i de byer/områder vi bor i.

Racismefri By – Odense for Mangfoldighed har besluttet at gå i gang med at organisere aktionsdagen i Odense. Vi vil nødig stå alene. Derfor opfordrer vi alle til at finde sammen og gå i gang med at forberede 18. marts. Og vi deler gerne ud af vores erfaringer.

Østrig - Plattform für eine menschliche Asylpolitik
Udbygget i august og september 2015
Samlede 150.000 til Refugees Welcome-demonstration i Wien
Tæller 130 forskellige netværk
Kæmper for opholdstilladelse til de 80.000 flygtninge i Østrig
Demo den 26. november under sloganet "Lad dem blive". Det er også bevægelsens bidrag til præsidentvalget den 4. december. Her stiller Norbert Höfer fra det højrenationale Frihedspartiet op, og der er stor risiko for, at han vinder.

Tyskland - Aufstehen Gegen Rassismus
Dannet som landsdækkende modstand mod fremgangen for det højrenationale Alternativ für Deutschland.
Arbejder på tre områder:
Ingen racisme i gaderne, på caféerne og i boligkvartererne.
Workshops på faglige konferencer mv.
At udfordre racismen og islamofobien ideologisk.

Storbritannien - Stand up to racism
Dannet 8. oktober 2016 af 1600 deltagere fra hele Storbritannien.
Paraply-netværk for forskellige antiracistiske aktiviteter
Samler folk fra De Grønne, Labour og andre venstreorienterede organisationer. Også en række fagforeninger er med.
Hovedslogans: "Sig nej til islamofobi, fra USA til Storbritannien", "Black Lives Matter", "Udryd anti-semitismen", "Indvandrere og flygtninge er velkomne."

"Alle kvinder har ret til kvindesvømning – også muslimske kvinder"

Under denne overskrift er kvinder i Århus Vest gået i aktion mod byrådets racistiske beslutning om at lukke den offentlige kvindesvømning i Gellerupbadet.

Af Konni Nørlem

Baggrunden er, at Socialdemokraterne (på nær 1) og SF i Århus Byråd er vendt på en tallerken og nu støtter Venstres forslag om, at den offentlige kvindesvømning i Gellerupbadet skal nedlægges.

Begrundelsen er, at den kønsadskilte svømning udspringer af religiøse dogmer og fastholder kvinder i undertrykkelse.

Dette har affødt stor vrede blandt kvinder med muslimsk baggrund. Men også mange andre i Århus Vest (og i hele byen) er meget forargede, da det så åbenlyst er diskrimination mod kvinder med muslimsk baggrund.

Rammer KUN Gellerup

Socialdemokraterne kunne ikke stemme for Venstres oprindelige formulering, da den ville kunne ramme kønsopdelt svømning mere generelt. Så derfor skal forslaget formuleres om, så det KUN rammer kvindesvømningen i Gellerup!!!

I forvejen er folk i Århus Vest vrede over TV2's såkaldte dokumentar "Moskeerne bag sløret", som 100% ensidigt fremstiller alle muslimer som undertrykte imam-marionetter, og som giver legitimation til politikernes hetz og restriktioner.

Denne "dokumentar" var også den direkte årsag til, at det godkendte moske-byggeri i Århus Vest blev annulleret.

Helhedsplanen, som har efterladt Gellerupparken i et helt ubeskriveligt ombygningskaos, hvor blokke væltes og stier, veje og kloakker rives op med rotterne løbende frit rundt i området, er også en grund til at folk generelt føler sig dårligt behandlet i området.

Gellerup Kvindesvømnings Venner

En gruppe af kvinder på tværs af kultur og religion har derfor dannet Gellerup Kvindesvømnings Venner, som arbejder for at forhindre et flertal i Århus Byråd i at lukke den offentlige kvindesvømning i Gellerupbadet.

Der er iværksat mange forskellige aktiviteter såsom underskriftsindsamling, salg af badges, læserbrevsskrivning, brugerundersøgelse, debatmøde om blufærdighed, borgermøde i Gellerupbadet og uddeling af flyers, happenings til byrådsmøder og planer om demonstration.

Der er et ugentligt søndagsmøde, som er åbent for dem, der vil være aktive. Til lørdags-svømningen er der kvinder, der samler underskrifter ind og får de faste brugere til at deltage i brugerundersøgelsen. Den har til formål at vise, at det er mange forskellige kvinder med mange forskellige begrundelser, der benytter sig af kvindesvømning.

Kampen kan vindes

Det er muligt at vinde denne kamp! Kvindesvømningen kører stadigvæk hver lørdag, fordi byrådet ikke er blevet enige om en formulering og tidligst kan tage endelig beslutning i begyndelsen af december.

Der er derfor noget tid til at mobilisere modstanden! Kan vi få rejst debatten og modstanden bredt nok, kan vi sætte SF'ere og Socialdemokrater under pres.

At rejse dette spørgsmål på sin uddannelse og sit job er den mest konkrete måde at bekæmpe racisme og højredrejning lige nu!

Meld dig ind i FB-gruppen "Gellerup kvindesvømnings venner". Her kan du følge med i aktiviteterne og downloade materiale.

Skriv under og del underskriftsindsamlingen: www.skrivunder.net/alle_kvinder_har_ret_til_kvindesvomning__ogsa_muslimske_kvinder

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige.
Som det skete efter krisen i 30'erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

Klimakrise: Mængden af CO2 i atmosfæren har aldrig været højere

Klimakrisen accelererer hurtigere end hvad forskernes modeller tidligere har givet udtryk for, men så længe profit dominerer systemet bliver klimakrisen kun værre.

Af Sigurd Sejer Skov

Siden september måned, har niveauet af CO2 i atmosfæren konsekvent ligget over klimaforskernes tærskel på 400 milliontedele. Samtidig forventer man, at 2016 bliver det varmeste år til dato. Der er intet der tyder på, at vi i vores levetid, nogensinde vil komme under tærsklen på 400 milliontedele igen. Det betyder at klimakrisen alvor er kommet til point of no return, og hvis der ikke handles snart, vil konsekvenserne blive ubærlige.

Den herskende klasses klimapolitik

Mellem november og december sidste år, blev den internationale klimakonference COP21 afviklet. Her bestod retorikken af mange løfter, men selvom løfterne skulle blive overholdt, ville de i sig selv langt fra være nok, for at holde temperaturstigningen under 2 grader.

I det kapitalistiske system, er profit den stærkeste drivkraft og omdannelse til miljøvenlig produktion ligger langt fra den fossile brændstofindustris interesse. De kapitalistiske stater, er nødt til at bøje sig for storkapitalens krav, og den kapitalistiske klasse har simpelthen ikke en interesse i, at sætte miljø før profit.

Derfor kan man ikke tro på en klimakrise-løsning inden for kapitalismen.

Fremtiden

En forværrelse af klimakrisen vil være den største humanitære katastrofe verden har set indtil videre. Klimakrisen betyder, at fremtiden ser sort ud, hvis vi ikke formår, at producere mere miljøvenligt.

En del af konsekvenserne er voldsommere og mere ustabilt vejr såsom flere orkaner, tørke, stigende vandstande osv.

Sådanne konsekvenser kommer primært til at ramme almindelige mennesker, og ikke den klasse der forårsager dem. Folks livsvilkår vil forværres så meget, at mange vil være nødt til at flygte, eller vil dø af sult eller naturkatastrofer. Derfor er vi nødt til at handle nu.

Hvad skal vi gøre?

Klimabevægelsen under COP21-mødet i Paris havde følgende slogan:

“System change not climate change”

Det slogan slår hovedet på sømmet. Vi kan ikke forhindre en klimakrise inden for kapitalismens rammer, derfor er vi nødt til at kræve strukturelle forandringer i samfundet.

Kampen for klima og miljø må nødvendigvis forbindes med den større kamp for et andet samfund, som er demokratisk, ikke har profit som primære drivkraft, og som er for en rød og grøn globus.

Marxisme og natur

Tidsskriftet International Socialism har holdt en et-dags konference om marxisme og natur.

Hvis du vil blive klogere på spørgsmålet så besøg isj.org.uk/marxism-and-nature, hvor oplæg og diskussioner er lagt ud som videoer.

Hør bl.a. aktivister og forskere fortælle om klima, kapitalisme og klassekamp, om marxisme og videnskab eller om biodiversitet.

På siden er der også en linksamling til artikler om miljø, klimaforandringer, videnskab og natur ud fra et marxistisk perspektiv.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede.
Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Mødes kl. 19.00 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. Kontakt Anders, 3035 4256, for mere info.
Torsdag 24. nov.: Fagbureaukratiet – mellem to klasser
Torsdag 1. dec.: Ungarn 1956
Torsdag 8. dec.: Marxismens ABC #1
Torsdag 15. dec.: Danskhed og nationalisme. Bagefter er der julehygge i Christianshavns Beboerhus.
Torsdag 12. jan.: Offentligt møde: Internationale Socialister og kampen mod racismen
Torsdag 26. jan.: Marxismens ABC #2

Odense

Mødes kl. 19.30 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023, for mere info.
Torsdag 24. november: Studiekreds: Det kommunistiske Manifest
Torsdag 1. december: Reform eller revolution?
Torsdag 8. december: EU – bossernes klub
Torsdag 15. december: Den amerikanske fagbevægelse i film & kultur
Torsdag 22. december: Pariserkommunen 1871.
IS/U Odense på Facebook: facebook.com/groups/703272553037371/

Århus

Mødes i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3. Kontakt Hans Erik, 6128 9615, for mere info.
Tirsdag 29. nov. kl. 19.00: Rød, grøn eller blå – hvilken vej skal samfundet?
Offentligt debatmøde med Liberal Alliances Ungdom, Alternativets Unge og Internationale Socialisters Ungdom.
Torsdag 15. dec. kl. 19.30: Vi viser filmen Land and freedom i anledning af 80-året for den spanske borgerkrig.

IS/U på facebook

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

IS/U på facebook: *Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis*
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Leon Trotskij: Revolutionens nederlag

Historien om Trotskij kan bedst beskrives som en tragedie. Sammen med Lenin leder han i 1917 millioner af arbejdere i en vellykket socialistisk revolution og opbygger en hær fra bunden, der forsvarer den nye arbejderstat.

Af Anders Bæk Simonsen,
foto: Arturo Espinosa, flickr.com

I 1928 bliver han forvist til Kasakhstan og har kun indflydelse hos en meget lille gruppe af arbejdere.

Hvad er der i mellemtiden sket? Svaret skal findes i de sociale og materielle forhold i årene efter revolutionen, både i og uden for Rusland, som banede vejen for, at en klasse af embedsmænd, generaler og kapitalejere fra det gamle regime gradvist fik større og større kontrol over det russiske kommunistparti og statsmagten.

Symbolet på, og lederen af, denne kontrarevolution blev Stalin.

Lenins testamente

Umiddelbart inden Lenin på grund af alvorlig sygdom måtte trække sig fra helt fra politik, skriver han fra sit sygeleje et brev til den kommende 12. partikongres, der på det stærkeste anbefaler, at Stalin fjernes fra posten som generalsekretær.

Brevet, kendt som "Lenins testamente", fastslår:

"Kammerat Stalin har som generalsekretær koncentreret en umådelig magt i sine hænder, og jeg er ikke sikker på, om han altid vil forstå at benytte denne magt tilstrækkeligt forsigtigt".

Han skriver i en tilføjelse nogle dage senere: "Stalin er for grov, og denne mangel (…) bliver utålelig på generalsekretærens post."

Det er spørgsmålet om den russiske nationale chauvinisme og især Stalins holdning over for den georgiske republik, som gør Lenin opmærksom på Stalins brutalitet.

Trotskijs svigt

Inden endnu et slagtilfælde lammer Lenin helt, er det Trotskij, han vælger som allieret i kampen mod chauvinismen og bureaukratiet personificeret ved Stalin. Han advarer mod, at Trotskij indgår nogen som helst rådne kompromisser med Stalin.

Alligevel svigter Trotskij og fuldfører ikke de opgaver, som han lovede, herunder offentliggørelsen af "Lenins testamente". Kun Lenins kone, Krupskaja, stemmer for at offentliggøre testamentet. Så Lenins kritik af Stalin bliver aldrig kendt i Stalins levetid.

På selve kongressen afholder Trotskij sig fuldstændig fra diskussionen om det nationale spørgsmål og spørgsmålet om partiets bureaukratiske problemer.

Det rådne kompromis med Stalin

Hvorfor svigter Trotskij sit løfte til Lenin? Svaret er, at Trotskij netop indgår et råddent kompromis.

Mod at Stalin og hans folk lover, at de vil følge Trotskijs krav om reelt samarbejde, en anden linje på det nationale spørgsmål, en anden linje i forhold til den bureaukratiske topstyring af partiet osv. undlader Trotskij at rejse kravet om Stalins tilbagetræden på den kommende kongres.

Stalin accepterer alle krav, men på kongressen fortsætter han og hans folk den samme linje, som om intet er hændt og Stalin står stærkere efter kongressen.

Efter Lenin forsvinder fra politik, står Trotskij trods enorm popularitet uden en reel magtbase over for Stalin, der som den eneste i partiet, havde poster i de fire væsentligste ledende organer.

Trotskij forklarer selv sit svigt med, at et angreb mod Stalin, mens Lenin var alvorligt syg ville blive opfattet som en magtkamp om hvem, der skulle lede partiet og det ville i værste fald splitte partiet.

Der var en reel fare på dette tidspunkt. Især var et lag af rige bønder (kulakker) en fare for den i forvejen skrøbelige alliance mellem bønder og arbejdere. Og overfor denne fare opfattede Trotskij stadig, at han var på samme side som Stalin i partiet.

Men selv hvis det var lykkedes Trotskij, at vinde den 12. kongres og sætte en stopper for Stalin i første omgang, vil han næppe kunne stoppe den bureaukratisering af partiet og staten, der allerede var i gang, og som Stalin var en del af – og udtryk for.

NEP

Leveforholdene var i 1923 bedre end årene med borgerkrig, men alligevel var lønnen minimal og arbejdsløsheden var tidoblet på få år med nedgang i industrien.

NEP (den nye økonomiske politik) betød, at dele af økonomien, især forbrugsgoder, igen fungerede efter markedsøkonomiske principper.

Den nye politik betød, at ledelseslaget i de statslige og private virksomheder steg og disse nye NEP-mænd fik beskeden fra en ledende bolsjevik, Buhkarin, om, at de blot skulle gå ud og "berige sig selv". Mange af disse kom fra den gamle herskende klasse under zar-styret.

Forholdene på landet begyndte at ligne de gamle former. Kulakker udnyttede og udbyttede fattige bønder og landarbejdere.

Venstreoppositionen

Den økonomiske situation betød, at sommeren 1923 var præget af ulovlige og meget voldsomme strejker. Nogle mindre arbejdergrupper uden for partiet rejste krav, der fandt sympati hos mange bolsjevikker. Det blev begyndelsen til en decideret venstre-opposition mod Stalins linje.

Men igen og igen blev oppositionen og dermed Trotskij udfordret af en regel fra den 10. partikongres, der bandlyste dannelsen af fraktioner i partiet. Denne regel stammede fra årene under borgerkrigen, hvor en høj grad af centralisering af magten i det krigsplagede land var nødvendig.

Venstre-oppositionen blev mødt af et organiseret partiapparat, men hver gang de forsøgte at samle sig og organisere deres bestræbelser for at vinde større dele af partimedlemmer og arbejdere for deres politik, blev de mødt med anklager om fraktionsdannelse.

De trak sig så tilbage, svor deres loyalitet mod partiet, indtil forholdene igen blev for utålelige og noget måtte gøres.

Socialisme i et land

Nederlaget til den tyske revolution i 1923 og den kinesiske i 1926, ramte ikke kun arbejderklassen, men oppositionen og især Trotskij og hans teori om "permanent revolution". Overfor det præsenterede Stalin sin teori om "socialisme i et land".

Med ideen om, at socialisme kunne fungere i et land med fjendtlige kapitalistiske stater omkring sig, ville Stalin gennemføre en industrialisering, som de vestlige stater havde foretaget på 50 år, på 10 år.

Resultatet blev tvangskollektiviseringer af landbruget, endnu mindre magt til arbejdere og fagforeningerne, udbredt brug af tvangsarbejder og en intensivering i brugen af arbejdslejre.

Nederlagets dyne

Det var de objektive omstændigheder både nationalt og internationalt, som fik udmattelsens og nederlagets tunge dyne til at falde over de russiske arbejdere og banede vejen for en karakter som Stalin.

Stalin behøvede kun opbakning hos en minoritet, så længe majoriteten af masserne var passive og resignerende. Trotskij havde derimod brug for den bevidste og aktive opbakning blandt masserne for at vinde over partiets bureaukrati og genoplive demokratiet i Sovjet. Men de ydre betingelser gjorde dette yderst vanskeligt. Og som enhver anden revolutionær der handler, begik Trotskij fejl.

Trotskijs gode kammerat Joffe skriver i et afskedsbrev, inden han begik selvmord i 1927, følgende dom:

"Jeg har altid ment, at du manglende Lenins ubøjelige vilje og hans modvilje mod at give op, hans parathed til at stå alene på den linje, han mente var den rette, for at vinde et fremtidigt flertal." Han fortsætter:

"Du har ofte forladt din rigtighed til fordel for en overvurderet aftale eller kompromis."

Ved at give efter og ikke tage kampen op på en åben og principiel facon af frygt for kontrarevolutionen svækkede han sine støtter og styrkede Stalin, den største kontrarevolutionære fare af dem alle.

Man kan forklare Trotskijs fejltagelser på mange måder, men politisk havde han endnu ikke helt forstået omfanget af kontrarevolutionen endnu. I lang tid tror han stadig, at partiet og dermed staten kan reformeres.

Da det først går op for ham, at en reform af Stalins Rusland ikke er mulig, bliver hans kamp mod Stalin også kompromisløs.

Læs første artikel i serien i nr. 354.

Socialisme for begyndere

Reformister og revolutionære under dobbeltmagten

Inden en undertrykt klasse kan tage magten, vil der uundgåeligt foregå en politisk kamp inden for dens egne rækker: Kampen mellem reform eller revolution.

Af Jørn Andersen

I sidste afsnit så vi, hvordan en bevægelse i visse situationer kan blive en så stor trussel mod den herskende magt, at der reelt er to konkurrerende magter i samfundet – en dobbeltmagtssituation.

Vi så, hvordan arbejdere i deres kamp udviklede helt nye demokratiske organer til at koordinere deres kamp. Gennem disse "arbejderråd" fik arbejderklassen sine første erfaringer med demokrati på samfundsplan.

Dette er højdepunktet af det, vi kalder en revolutionær situation: Den herskende klasse er trængt tilbage. Arbejderklassen har styrken til at kunne tage magten. Og den har demokratiske organer til at kunne styre samfundet.

Men ofte er det alligevel ikke sket. Hvorfor?

Den ujævne bevidsthed

Selv om arbejdere handler revolutionært – besætter arbejdspladsen og udfordrer den herskende klasse både lokalt og på landsplan – så kan de sagtens stadig have en grundlæggende "reformistisk" bevidsthed.

De handler revolutionært, fordi det under en kapitalistisk krise er den eneste måde at tvinge indrømmelser ud af arbejdsgiverne og staten.

Men det står ikke nødvendigvis – i deres egne hoveder – i modsætning til, at deres mål ikke er arbejdermagt, men blot at gøre arbejdsgivere og stat mere "rimelige".

Især i starten af en revolutionær proces, hvor titusinder eller millioner for første gang får erfaringer med organiseret modstand, vil det uundgåeligt være den dominerende holdning hos flertallet.

Kun et mindretal af arbejdere vil have en klar idé om, at det er et uholdbart perspektiv, som vil føre til arbejdermagtens nederlag.

Organiserede reformister

Det er den ene side af reformismen. Den anden side er, hvordan organiserede reformistiske kræfter vil handle i en revolutionær situation?

Det er først og fremmest faglige ledere, der har levet af at forhandle klassekompromisser, og lederne af reformistiske partier.

Alle historiske erfaringer peger på, at deres rolle, især i en revolutionær situation, vil være kontrarevolutionær – selv om de sammenlignet med i dag vil kunne lyde meget radikale for ikke at miste opbakning.

De revolutionære

Udfordringen for de revolutionære i en dobbeltmagtssituation er at vinde flertallet af arbejdere for erkendelsen af, at enten tager arbejderklassen hele magten – eller også vil den herskende klasse udnytte situationen til at reorganisere sig og slå arbejdermagten ned.

Det betyder i praksis, at de revolutionære må arbejde målrettet på at splitte menige arbejdere fra deres reformistiske ledere.

Dette arbejde kan ikke kun foregå enten i toppen eller i bunden af bevægelsen. Det må foregå på alle niveauer: Fra den enkelte arbejdsplads over lokale strejkekomiteer til de by- og landsdækkende arbejderråd.

Og det må både foregå ved i praksis at vise, at de revolutionære er dem, der mest konsekvent arbejder for at styrke arbejdermagten – og gennem ideologisk at overbevise de enkelte arbejdere om, at kun et magtopgør kan sikre, at de gevinster, der er opnået, kan fastholdes.

At stille sig en sådan udfordring stiller store krav til revolutionæres politik – og organisering.

Revolutionært parti

For at revolutionære kan vinde flertallet af arbejdere over til revolutionen må de være organiserede.

Opgaverne er som nævnt både at vinde lederskab i den praktiske kamp – og vinde flertallet af arbejdere for et revolutionært perspektiv.

Det betyder først og fremmest, at et revolutionært parti må være en kamporganisation, ikke et valgparti.

Men det er ikke nok kun at være en slags "praktisk organisator"-netværk. Det må også stille sig op som et politisk alternativ til både borgerlige og reformistiske partier.

For at være et kampparti er det nødvendigt, at partiet er i stand til at samle indtryk og vurderinger fra alle sektorer af klassens kamp – og udmønte det til fælles svar, der kan bringe hele klassen fremad.

For at være et politisk alternativ er det især nødvendigt, at partiet er selvstændigt og har sin egen presse. Og kan levere svar også på spørgsmål, som ligger uden for arbejdspladsen: Racisme, kvindeundertrykkelse, national undertrykkelse, strategi og taktik osv.

Vinde flertal i arbejderklassen

For at et revolutionært parti kan vinde titusinder eller millioner af arbejdere over til revolutionen, er det nødvendigt, at dets medlemmer i forvejen er trænet i at handle kollektivt – ud fra en forståelse og refleksion over erfaringerne fra arbejderklassens kamphistorie.

Et revolutionært parti vil i en revolutionær situation skulle vokse meget dramatisk. Ikke at blive blæst omkuld af det kræver, at der lang tid inden revolutionen er opbygget en betydelig kerne af medlemmer, der kan uddanne disse mange nye medlemmer.

Hvis det til gengæld er lykkedes, og partiet ikke begår for mange alvorlige fejl undervejs, så er vejen banet for et magtopgør med den herskende klasse.

Det er temaet for næste (og næstsidste) artikel i serien.

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: ISU, Postboks 533, 2200 København N

POST DANMARK PP B